

جمهوری اسلامی ایران
Islamic Republic of Iran
سازمان ملی استاندارد ایران

Iranian National Standardization Organization

استاندارد ملی ایران

۲۰۱۷۵

چاپ اول

۱۳۹۴

INSO

20175

1st.Edition

2016

گردشگری و خدمات وابسته- الزامات و
توصیه‌هایی برای اداره سواحل گردشگری

**Tourism and related services- Requirements
and recommendations for beach operation**

ICS: 03.080.30;03.200

به نام خدا

آشنایی با سازمان ملی استاندارد ایران

مؤسسه استاندارد و تحقیقات صنعتی ایران به موجب بند یک ماده ۳ قانون اصلاح قوانین و مقررات مؤسسه استاندارد و تحقیقات صنعتی ایران، مصوب بهمن ماه ۱۳۷۱ تنها مرجع رسمی کشور است که وظیفه تعیین، تدوین و نشر استانداردهای ملی (رسمی) ایران را به عهده دارد.

نام موسسه استاندارد و تحقیقات صنعتی ایران به موجب یکصد و پنجاه و دومین جلسه شورای عالی اداری مورخ ۹۰/۶/۲۹ به سازمان ملی استاندارد ایران تغییر و طی نامه شماره ۲۰۶/۳۵۸۳۸ مورخ ۹۰/۷/۲۴ برای اجرا ابلاغ شده است.

تدوین استاندارد در حوزه‌های مختلف در کمیسیون‌های فنی مرکب از کارشناسان سازمان، صاحب نظران مراکز و مؤسسات علمی، پژوهشی، تولیدی و اقتصادی آگاه و مرتبط انجام می‌شود و کوششی همگام با مصالح ملی و با توجه به شرایط تولیدی، فناوری و تجاری است که از مشارکت آگاهانه و منصفانه صاحبان حق و نفع، شامل تولیدکنندگان، مصرف‌کنندگان، صادرکنندگان و واردکنندگان، مراکز علمی و تخصصی، نهادها، سازمان‌های دولتی و غیر دولتی حاصل می‌شود. پیش نویس استانداردهای ملی ایران برای نظرخواهی به مراجع ذی نفع و اعضای کمیسیون‌های فنی مربوط ارسال می‌شود و پس از دریافت نظرها و پیشنهادهای در کمیته ملی مرتبط با آن رشته طرح و در صورت تصویب به عنوان استاندارد ملی (رسمی) ایران چاپ و منتشر می‌شود.

پیش نویس استانداردهایی که مؤسسات و سازمان‌های علاقه مند و ذی صلاح نیز با رعایت ضوابط تعیین شده تهیه می‌کنند در کمیته ملی طرح و بررسی و در صورت تصویب، به عنوان استاندارد ملی ایران چاپ و منتشر می‌شود. بدین ترتیب، استانداردهایی ملی تلقی می‌شوند که بر اساس مفاد نوشته شده در استاندارد ملی ایران شماره ۵ تدوین و در کمیته ملی استاندارد مربوط که سازمان ملی استاندارد ایران تشکیل می‌دهد به تصویب رسیده باشد.

سازمان ملی استاندارد ایران از اعضای اصلی سازمان بین المللی استاندارد (ISO)^۱، کمیسیون بین المللی الکتروتکنیک (IEC)^۲ و سازمان بین المللی اندازه شناسی قانونی (OIML)^۳ است و به عنوان تنها رابط^۴ کمیسیون کدکس غذایی (CAC)^۵ در کشور فعالیت می‌کند. در تدوین استانداردهای ملی ایران ضمن توجه به شرایط کلی و نیازمندی‌های خاص کشور، از آخرین پیشرفت‌های علمی، فنی و صنعتی جهان و استانداردهای بین‌المللی بهره‌گیری می‌شود.

سازمان ملی استاندارد ایران می‌تواند با رعایت موازین پیش بینی شده در قانون، برای حمایت از مصرف‌کنندگان، حفظ سلامت و ایمنی فردی و عمومی، حصول اطمینان از کیفیت محصولات و ملاحظات زیست محیطی و اقتصادی، اجرای بعضی از استانداردهای ملی ایران را برای محصولات تولیدی داخل کشور و/یا اقلام وارداتی، با تصویب شورای عالی استاندارد، اجباری نماید. سازمان می‌تواند به منظور حفظ بازارهای بین المللی برای محصولات کشور، اجرای استانداردهای کالاهای صادراتی و درجه بندی آن را اجباری نماید. همچنین برای اطمینان بخشیدن به استفاده‌کنندگان از خدمات سازمان‌ها و مؤسسات فعال در زمینه مشاوره، آموزش، بازرسی، ممیزی و صدور گواهی سیستم‌های مدیریت کیفیت و مدیریت زیست محیطی، آزمایشگاه‌ها و مراکز کالیبراسیون (واسنجی) وسایل سنجش، سازمان ملی استاندارد ایران این گونه سازمان‌ها و مؤسسات را بر اساس ضوابط نظام تأیید صلاحیت ایران ارزیابی می‌کند و در صورت احراز شرایط لازم، گواهینامه تأیید صلاحیت به آن‌ها اعطا و بر عملکرد آن‌ها نظارت می‌کند. ترویج دستگاه بین المللی یکاها، کالیبراسیون (واسنجی) وسایل سنجش، تعیین عیار فلزات گرانبها و انجام تحقیقات کاربردی برای ارتقای سطح استانداردهای ملی ایران از دیگر وظایف این سازمان است.

1- International Organization for Standardization

2 - International Electrotechnical Commission

3- International Organization of Legal Metrology (Organisation Internationale de Metrologie Legale)

4 - Contact point

5 - Codex Alimentarius Commission

کمیسیون فنی تدوین استاندارد

«گردشگری و خدمات وابسته—الزامات و توصیه‌های برای اداره سواحل گردشگری»

رئیس:

رحیمی، علیرضا
(کارشناسی ارشد مدیریت گردشگری)

سمت و/یا نمایندگی

مدیرگردشگری دبیرخانه شورایعالی مناطق آزاد

دبیر:

قادری، هنسا
(فوق لیسانس آموزش زبان آلمانی)

دبیرکمیته متناظر گردشگری و خدمات وابسته
ISIRI/TC228

اعضاء: (اسامی به ترتیب حروف الفبا)

احمدی، مرتضی
(دکتری مدیریت گردشگری)

مشاور ارشد گردشگری

اسفندیاری، ابوالفضل
(کارشناسی ارشد مدیریت مالی)

کارشناس تحقیق و توسعه، سازمان صنعت، معدن و
تجارت استان گلستان

تفضلی، فائزه
(لیسانس جغرافیای انسانی و اقتصادی)

کارشناس اداره کل میراث فرهنگی، صنایع دستی و
گردشگری استان گیلان

ذوالقدر، مهدی
(کارشناسی مدیریت)

کارشناس گردشگری سازمان حمایت از
مصرف‌کنندگان و تولیدکنندگان

ساجدی، احسان
(کارشناسی ارشد علوم سیاسی)

رئیس اداره مطالعات گردشگری منطقه آزاد کیش

جهانی، زهرا
(فوق لیسانس جغرافیا و برنامه ریزی روستایی)

کارشناس اداره کل میراث فرهنگی، صنایع دستی و
گردشگری استان گیلان

جهانی، علی
(دکتری منابع طبیعی)

عضو هیئت علمی دانشکده محیط زیست

خسروانی، منصور
(کارشناسی ارشد باستانشناسی)

مدیر برنامه‌ریزی دانشکده محیط زیست

مدرس و مدیرعامل گروه مهندسان مشاور گزینه

رئیس روحانی، اسدالله ژیان
(کارشناسی ارشد مدیریت)

پژوهشگر و نماینده فرهنگستان زبان و ادب فارسی

فارسی، مهرآذر
(کارشناسی زبان انگلیسی)

کارشناس مسئول اداره کل میراث فرهنگی، صنایع
دستی و گردشگری استان گیلان

قاسمی اندرود، مریم
(فوق لیسانس مرمت اشیاء تاریخی و فرهنگی)

کارشناس ارشد گردشگری

کتابچی، محمد مهدی
(کارشناسی ارشد مدیریت اجرایی)

مسئول امور پژوهشی گردشگران بنیاد

کزازی، الهام
(کارشناسی ارشد گردشگری)

رئیس هیات مدیره انجمن خدمات پژوهشی و
تحقیقاتی میراث فرهنگی و گردشگری اوراسیا و
رئیس مرکز آموزش علمی کاربردی صنعت
جهانگردی تهران ۲

مجمع، محمد رضا
(کارشناس ارشد مهندسی نساجی)

مدیرعامل موسسه فرهنگی آلمان

مطهری، ساعد
(دکتری روابط بین الملل)

عضو کمیته متناظر استاندارد سازی گردشگری و
خدمات وابسته (ISIRI/TC228)

نامه ای، نوژن
(کارشناسی ارشد مدیریت کارآفرینی)

مدرس و مدیرعامل موسسه آموزش خدمات
جهانگردی و هتلداری آوای جلب سیاحان

نصیریان، جلال
(کارشناسی ارشد مدیریت جهانگردی)

فهرست مندرجات

صفحه	عنوان
ب	آشنایی با سازمان ملی استاندارد
ج	کمیسیون فنی تدوین استاندارد
و	پیش‌گفتار
۱	هدف و دامنه کاربرد ۱
۱	مراجع الزامی ۲
۱	تعاریف و اصطلاحات ۳
۷	الزامات عمومی و راهنمای مدیریت سواحل گردشگری ۴
۱۷	زیرساخت‌ها ۵
۲۴	تدارک خدمات ۶
۴۵	پیوست الف (اطلاعاتی) مفهوم ظرفیت تحمل (ظرفیت برد)
۴۷	پیوست ب (اطلاعاتی) کیفیت آب شنا
۴۹	پیوست پ (الزامی) چک لیست حداقل الزامات خدمات و زیرساخت‌ها
۵۳	پیوست ت (اطلاعاتی) مثال‌هایی برای جنس و مواد سایه بانها
۵۷	پیوست ث (اطلاعاتی) اشخاص گمشده و پیدا شده
۶۰	پیوست ج (اطلاعاتی) کتابنامه

پیش گفتار

استاندارد " گردشگری و خدمات وابسته—الزامات و توصیه‌های برای اداره سواحل گردشگری " که پیش نویس آن در کمیسیون‌های مربوط توسط سازمان ملی استاندارد تهیه و تدوین شده و در چهارمین اجلاس کمیته ملی استاندارد گردشگری مورخ ۱۳۹۴/۱۱/۱۰ مورد تصویب قرار گرفته است ، اینک به استناد بند یک ماده ۳ قانون اصلاح قوانین و مقررات مؤسسه استاندارد و تحقیقات صنعتی ایران، مصوب بهمن ماه ۱۳۷۱ ، به عنوان استاندارد ملی ایران منتشر می‌شود .

برای حفظ همگامی و هماهنگی با تحولات و پیشرفت‌های ملی و جهانی در زمینه صنایع، علوم و خدمات، استانداردهای ملی ایران در مواقع لزوم تجدید نظر خواهد شد و هر پیشنهادی که برای اصلاح و تکمیل این استانداردها ارائه شود، هنگام تجدید نظر در کمیسیون فنی مربوط مورد توجه قرار خواهد گرفت . بنابراین، باید همواره از آخرین تجدیدنظر استانداردهای ملی استفاده کرد.

منبع و مآخذی که برای تهیه این استاندارد مورد استفاده قرار گرفته به شرح زیر است:

ISO 13009: 2015, Tourism and related services- Requirements and recommendations for beach operation

گردشگری و خدمات وابسته—الزامات و توصیه‌های برای اداره سواحل گردشگری

۱ هدف و دامنه کاربرد

این استاندارد الزامات و توصیه‌های عمومی برای کارکنان ساحلی را که به بازدید کنندگان و گردشگران خدمات ارائه می‌کنند فراهم آورده است. این استاندارد هم برای کارکنان و هم برای استفاده‌کنندگان خدمات در خصوص برنامه‌ریزی و مدیریت پایدار، مالکیت سواحل گردشگری، الزامات ارائه خدمات و زیرساختهای پایدار، شامل امنیت سواحل، ارتباطات و اطلاعات و پاکسازی و جمع‌آوری پسماند راهنمایی‌های را فراهم می‌کند.

این استاندارد برای سواحل گردشگری، در طی تمام فصول به ویژه فصل شنا کاربرد دارد.

۲ مراجع الزامی

مدارک الزامی زیر حاوی مقرراتی است که در متن این استاندارد ملی ایران به آن‌ها ارجاع داده شده است . بدین ترتیب آن مقررات جزئی از این استاندارد ملی ایران محسوب می‌شود . در صورتی که به مدرکی با ذکر تاریخ انتشار ارجاع داده شده باشد ، اصلاحیه‌ها و تجدید نظرهای بعدی آن مورد نظر این استاندارد ملی ایران نیست . در مورد مدارکی که بدون ذکر تاریخ انتشار به آن‌ها ارجاع داده شده است ، همواره آخرین تجدید نظر و اصلاحیه‌های بعدی آن‌ها مورد نظر است . استفاده از مراجع زیر برای این استاندارد الزامی است :

- ۱-۲ استاندارد ملی ایران شماره ۷۳۷۱، نمادهای گرافیکی – نمادهای اطلاعات عمومی
- ۲-۲ استاندارد ملی ایران شماره ۱-۱۲۱۸۰، علائم ایمنی آبها و پرچم‌های ایمنی ساحلی - قسمت اول: ویژگیهای علائم ایمنی آبها مورد استفاده در فضاهای کاری و نواحی عمومی
- ۳-۲ استاندارد ملی ایران شماره ۲-۱۲۱۸۰، علائم ایمنی آبها و پرچم‌های ایمنی سواحل - قسمت دوم : مشخصات پرچم‌های ایمنی سواحل -رنگ، شکل، مفهوم و عملکرد
- ۴-۲ استاندارد ملی ایران شماره ۳-۱۲۱۸۰، علائم ایمنی آبها و پرچم‌های ایمنی سواحل - قسمت ۳: راهنمای کاربری

۳ تعاریف و اصطلاحات

در این استاندارد اصطلاحات و تعاریف زیر به کار می‌رود.

۱-۳

ساحل مهیا

ساحل قابل دسترس^۱

ساحلی (بند ۳-۳) که شماری از الزامات را برآورده می‌سازد که آن را برای استفاده افراد با نیازهای خاص، ایمن می‌سازد.

۲-۳

فصل شنا^۲

دوره ای از سال که در آن خدمات ساحلی (بند ۳-۱۳) در دسترس است و با در نظر گرفتن عوامل محلی و ارزیابی ریسک، حضور قابل توجه کاربران در ساحل، پیش بینی می‌شود.

یادآوری ۱- برای آگاهی از ارزیابی ریسک به بند ۶-۲ مراجعه کنید.

۳-۳

ساحل گردشگری

منطقه ای طبیعی یا مصنوعی، که با شن، ریگ، سنگریزه، سنگ یا مواد دیگر شکل گرفته باشد و دسترسی به آب و محوطه شنا که فعالیت‌های اوقات فراغت در آن انجام می‌شود و خدمات (بند ۳-۱۳) توسط بهره‌بردار ساحل (بند ۳-۱۴) در آن ارائه می‌شود. ساحل گردشگری، در این استاندارد گاه به عنوان ساحل هم نامیده می‌شود.

یادآوری ۱- این تعریف تفرجگاه‌ها، پیاده‌روها یا امثال آن را که به ساحل متصل یا از آن جدا می‌شوند، شامل نمی‌شود.

1-accessible beach

2- bathing season

۴-۳

بهره‌بردار ساحل^۱

سازمانی (۱۴-۳) که برای مدیریت و جنبه‌های بازرسی مربوط به یک ساحل (۳-۳)، از جمله مدیریت عمومی و همچنین دامنه تاثیر گذاری آن تعیین شده است.

۵-۳

ظرفیت تحمل^۲

ظرفیت برد

حداکثر تعداد استفاده‌کنندگان (بند ۱۶-۳) که می‌توانند به ساحل دسترسی داشته باشند و برای دوره زمانی مشخص شده در ساحل (بند ۳-۳) یا در آب اقامت کنند.

یادآوری ۱- برای اطلاعات بیشتر به پیوست الف مراجعه کنید.

۶-۳

مسئول کنترل (واپایشگر) خدمات اضطراری^۳

فرد شایسته و مناسبی که در شرایط اضطراری ساحلی یا برنامه‌ها و ارتباطات با نهادهای بیرونی همکاری می‌کند.

یادآوری ۱- نهادهای بیرونی شامل نیروی نظامی و انتظامی، آتش‌نشانی، فوریت‌های پزشکی یا نجات غریق‌ها است.

یادآوری ۲- معمولاً یک نهاد دارای جایگاه قانونی برای همکاری در این موقعیت‌هاست.^۴

-
- 1- beach operator
 - 2-carrying capacity
 - 3-emergency services controller

۴- در زمان تدوین این استاندارد ملی، این نهاد، سازمان هلال احمر جمهوری اسلامی است.

۷-۳

محیط زیست^۱

شرایطی شامل هوا، آب، زمین، منابع طبیعی، گیاهان و جانوران، انسان‌ها و ارتباطات بین آنها که یک سازمان (بند ۳-۱۱) در آن شرایط فعالیت می‌کند.

۹-۳

کمک‌های اولیه^۲

دستورالعمل‌های اضطراری با هدف حفظ عملکردهای حیاتی فردی که زخمی شده، از هوش رفته یا جانش در خطر است با اطمینان از اینکه شرایط وی تا زمانی که کمک‌های بهتری دریافت کند، بدتر نمی‌شود.

[ISO/TR 21102:2013, 2.9]

۹-۳

ساحل فعال^۳

ساحلی (بند ۳-۳) که در آن فعالیت‌های تفریحی و تبلیغاتی به دفعات انجام می‌شود.

یاد آوری - فعال بودن به دلایل ذیل است: آسانی دسترسی، وجود تسهیلات، استفاده سنتی، یا مکانی که ساحل به خوبی تبلیغ یا برای گذراندن اوقات خوش کاربران، به خوبی نظارت می‌شود.

۱۰-۳

ساحل کم فعال^۴

ساحلی (بند ۳-۳) که در آن فعالیت‌های تفریحی و تبلیغاتی به ندرت صورت می‌گیرد.

یاد آوری ۱- کم فعال بودن بیشتر به علت مشکلات دسترسی نامناسب یا مجاورت با سکونت‌گاه‌هاست.

-
- 1-environment
 - 2-first aids
 - 3-high activity beach
 - 4-low activity beach

۱۱-۳

سازمان^۱

گروهی از افراد و تسهیلات با تعیین مسئولیت‌ها، اختیارات و روابط.

مثال: شرکت، موسسه بازرگانی، کارخانه، بنگاه، موسسه، خیریه، تاجر مستقل، انجمن، یا قسمت‌ها یا مجموعه‌ای از آنها.

یادآوری ۱- تعیین مسئولیت‌ها به طور کلی دارای نظم است.

یادآوری ۲- یک سازمان می‌تواند دولتی یا خصوصی باشد.

یادآوری ۳- این تعریف برای استانداردهای سیستم‌های مدیریت کیفیت اعتبار دارد. عبارت "سازمان" در ISO/IEC Guide 2 به گونه‌ای دیگر تعریف شده است.

[ISO 9000:2005, 3.3.1]

۱۲-۳

خدمات نجات^۲

بنگاه یا سازمانی (بند ۳-۱۱) با کارکنان آموزش دیده و مجهز که می‌تواند سریعاً به موارد اضطراری ساحلی پاسخ دهد.

یادآوری ۱- خدمات نجات شامل نیروی نظامی و انتظامی، آتش‌نشانی، فوریت‌های پزشکی یا نجات غریق‌ها است.

۱۳-۳

خدمت

فراهم آوردن، به ویژه برای افراد یا گروه‌هایی از افراد به منظور تسهیل فعالیت‌های استفاده عمومی.

یادآوری ۱- یک خدمت معمولاً ملزم به پشتیبانی تاسیساتی مشخص است حتی اگر در مواردی، عملکرد بدون آنها هم ممکن باشد.

1-organization
2-rescue service

۱۴-۳

تأمین کننده^۱

سازمان (بند ۳-۱۱) یا فردی که خدمات یا محصولاتی را ارائه می کند.

یادآوری ۱- محصولات و خدمات ، امتیاز بهره برداری^۲ و قراردادها را هم شامل می شود.

۱۵-۳

برج مراقبت^۳

نقطه نظارت^۴

تسهیلات داخل ساحل (بند ۳-۳) یا نزدیک آن در مکانی که به کارکنان اجازه می دهد تا دسترسی سریع و نظارت صحیح بر ساحل و آب به منظور انجام اقدامات نجات یا اطلاع رسانی خطرها به استفاده کنندگان (بند ۳-۱۶) داشته باشند.

یادآوری - نجات غریقها و نگهبانان، کارکنانی آموزش دیده اند.

۱۶-۳

کاربر^۵

استفاده کننده

بازدیدکننده ای که برای تفریح یا کار از ساحل استفاده می کند.

یادآوری - کاربران می توانند بازدید کنندگان، گردشگران، کارگران یا مقیمان محلی باشند.

-
- 1-supplier
 - 2-concession
 - 3-surveillance tower
 - 4-surveillance point
 - 5-user

۴ الزامات عمومی و راهنمای مدیریت سواحل گردشگری

۴-۱ کلیات

سواحل گردشگری در سراسر جهان با تقاضای فزاینده برای تدارک طیف گسترده‌ای از فعالیت‌های تفریحی، با میلیون‌ها گردشگر بازدید کننده سالانه در مناطق ساحلی مواجهند. گردشگری، سومین صنعت بزرگ جهان و اولین بخش اقتصادی در بسیاری مناطق است. در نتیجه، رقابت فزاینده ای برای استفاده از مناطق ساحلی و آبهای ساحلی وجود دارد.

دامنه فعالیت‌های ساحلی، از وسایل بازی موتوری ساحلی^۱ تا قایق موتوری، شنا یا قایق سواری، و از اسب سواری تا کباب‌پزی^۲ در ساحل، هرروزه متنوع‌تر می‌شود. بسیاری از فعالیت‌ها، به ویژه آنهایی که مشارکت فعال بیشتری می‌طلبند، مستلزم اجرای اشکالی از مدیریت برای کاهش تعارض بین گروه‌های افراد استفاده کننده هستند و تلاش برای تدارکات این طیف متنوع از فعالیت‌ها می‌تواند بروز مشکلاتی را سبب شود. نه تنها تعارض بین استفاده‌کنندگان مختلف باید برطرف شود بلکه تفاوت بین ساکنان بومی و گردشگران نیز باید در نظر گرفته شود. نیازهای مقیمان محلی با گردشگران متفاوت است، و توازن بین نیازهای مربوط به آنها یک عامل اصلی در کمک به استفاده از سواحل گردشگری و مدیریت موفق آنهاست.

سواحل گردشگری می‌توانند استفاده‌های متفاوتی داشته باشند که شامل موارد ذیل است:

-تفریح و اوقات فراغت

- حفاظت از ساحل

-رویدادهای آموزشی، فرهنگی-اجتماعی، مذهبی یا ورزشی

-حفاظت از طبیعت

-ماهگیری و جمع آوری صدف

- فعالیت‌های نظامی

1-para-karting
2-barbequing

ایمنی و امنیت موضوعات مهمی در ساحل هستند که اهمیت آنها در حال افزایش است، و در حال حاضر بهره‌بردار ساحل گردشگری و مسئولان محلی به ایمنی فیزیکی افراد و حفاظت از محیط طبیعی توجه بیشتری نشان می‌دهند.

دسترسی آسان به همه سواحل گردشگری ممکن نیست، اما همه سواحل گردشگری باید تا حد امکان قابل دسترس باشند. تا جایی که امکان دارد، تمام تسهیلات و تجهیزات ساحلی باید برای همه استفاده‌کنندگان، شامل افراد با نیازهای خاص (برای مثال، از طریق ایجاد پارکینگ‌هایی با مکان‌های طراحی شده، سرویس‌های بهداشتی، خدمات کمک‌های اولیه، رستوران و نوشگاه، و اطلاعات کاربردی در ورودی ساحل) قابل دسترس باشد.

۲-۴ فواید انطباق با استاندارد

۱-۲-۴ فواید

فواید پایداری در ارتباط با این استاندارد وجود دارد. ارزش آن برای مقصدهای گردشگری نه تنها به بهره‌برداران ساحل گردشگری کمک می‌کند که تجربه ساحل را برای استفاده‌کنندگان بهبود بخشند، بلکه به بهبود بافت اجتماعی و اقتصادی استراحتگاه‌ها و جوامع محلی سواحل گردشگری هم به عنوان یک کلیت کمک می‌کند. این استاندارد در پی اهداف زیر است:

الف- ایجاد سازگاری و اعتبار در مسائل مدیریت سواحل گردشگری

ب- بهبود لحاظ شدن موضوعات سواحل گردشگری در سیاست‌گذاری مقررات مربوط به سواحل گردشگری

پ- هماهنگ ساختن فعالیت‌های ملی با سیستم‌های جهانی

ت- بهبود ادراک و آگاهی از مسائل و خطرات سواحل گردشگری

ث- افزایش تفریحات و دسترسی به سواحل گردشگری و آبهای نزدیک ساحل

ج- ترغیب به نظارت و ارزیابی

چ- تهیه اطلاعات در مورد مدیریت محیط عمومی در سواحل گردشگری

ح- کمک به آگاهی فزاینده عمومی در خصوص توسعه پایدار و تعهد به آن

خ- کمک به حفاظت محیط زیست ساحلی

۵- بهبود تجربه گردشگران و رضایت استفاده‌کنندگان از طریق ارائه خدمات کیفی، به منظور ایجاد وفاداری در مشتریان و افزایش تقاضای گردشگری در مقصد مورد نظر و در نتیجه رشد اقتصادی منطقه.

۴-۲-۲ ریسک‌ها^۱ (مخاطرات)

خطرات بالقوه بسیاری در حفظ وضع موجود و اتخاذ نکردن یک رویکرد مبتنی بر استاندارد برای مدیریت سواحل گردشگری وجود دارد، که برخی از آنها به شرح زیر است:

الف- پیامد اقتصادی

- شکست خوردن در رقابت نزدیک
- برنامه‌ریزی ضعیف در توسعه گردشگری: محوطه سازی بدون حساسیت (های لازم)، چشم انداز دریا و طراحی بد ساختارهای مهندسی ساحلی
- کاهش سرمایه گذاری در محصولات گردشگری
- تصویر منفی در رسانه‌ها
- مدیریت نامناسب تجهیزات و امکانات

ب- ملاحظات اجتماعی

- برآورده نشدن انتظارات استفاده‌کنندگان
- ایمنی و سلامت: حوادث و بیماری‌ها
- ساکنان مقیم نواحی دور از ساحل: چالش‌های ادراکی^۲
- شهرت به اقدامات مجرمانه و مزاحمت
- ضعف مدیریت در برنامه‌ریزی

1-risks

2-perceptions challenged

۳-۴ برقراری پیوند میان اقدامات ساحلی و مدیریت خطرات^۲

این استاندارد بهترین طراحی ساحلی منطبق با تغییرات جوی و راهبردهای کاهش خطرات و بلایا را مد نظر قرار می‌دهد. برای مثال، طغیان‌های ساحلی و فرسایش همواره رخ می‌دهند، زیرا احتمال افزایش تعداد طغیان‌های شدید با شروع تغییرات جوی و افزایش طوفانی بودن (دریا) افزایش می‌یابد. خسارات زیربنایی ساحلی، به هر حال، معمولاً تنها زمانی رخ می‌دهند که کسی دارایی ارزشمندی را در معرض فرایندهای ساحلی قرار دهد (برای مثال ساخت بنا در نزدیکی علامت بالاترین حد مد). فقدان کنترل توسعه و قوانین ساخت و ساز رسمی موضوع مهمی به ویژه در رابطه با تسهیلات ساخت و ساز مناسب امکانات ساحلی است.

علاوه بر قوانین ساخت و ساز، آئین کارها به طور کلی، راه توصیه شده ای برای کمک به تدوین کنندگان است که سواحل گردشگری را برای فعالیت‌های آبی و تفریحات ساحلی مدیریت و طراحی می‌کنند. هر آئین کار ایجاد شده باید از نظر علمی قابل توجیه باشد، و هرگاه مطالعات بر پایه شواهد و/یا یافتن حقایق نیاز باشد مانند عمل ارزیابی ریسک خطر در سواحل گردشگری (به بند ۴-۵ مراجعه کنید)، سرفصل‌های آن باید به عنوان یک الزام، پیش از تهیه آئین کار، به وضوح مشخص شود.

بهره‌برداران سواحل گردشگری باید آئین کاری را که می‌تواند شامل توصیه‌های زیر باشد تدوین کنند:

الف- راهنمای طراحی دسترسی به ساحل

ب- دستورالعمل طراحی و ساخت امکانات ساحلی (خدمات رفاهی)

پ- کنترل توسعه در منطقه ساحل (عقب نشینی)

ت - حفاظت از سواحل گردشگری

ث- ایجاد مناطق ساحلی و قانونگذاری برای آنها

ج- جانمایی، نگهداری و مدیریت تسهیلات و تجهیزات نجات عمومی و دسترسی وسایل کمک رسانی

چ- اطلاعات ایمنی سواحل گردشگری

ح - نگهداری و مدیریت کارآمد سواحل گردشگری

۴-۴ مالکیت سواحل گردشگری

مالکیت سواحل گردشگری براساس قوانین و مقررات ملی خواهد بود.

۵-۴ برنامه ریزی

۱-۵-۴ شناسایی ریسک های سلامتی

بهره بردار ساحل گردشگری باید به طور سالانه دستورالعملی مستند را تهیه، به روزرسانی، بازبینی و نگهداری کند که ریسک های سلامتی مستقیم یا غیر مستقیم مربوط به فعالیت ها، خدمات، تاسیسات و منابعی را که می تواند بر سلامت و تندرستی افراد تاثیرگذارد، مشخص کند. شناسایی ریسک های سلامتی برای استفاده کنندگان سواحل گردشگری شامل مجموعه مخاطرات مربوط به موارد زیر است:

- نقاط تهیه آب آشامیدنی

- پاکیزگی سطح ساحل

- کیفیت آب شنا، (معیارهای ثبت و ارائه شده براساس بهترین عملکردهای ملی / بین المللی) (به پیوست ب مراجعه کنید).

- شرایط جذر ومد در رابطه با ریسک های بهداشتی

- باران های شدید که باعث طغیان می شوند، جریان های تخلیه آب و مواد به ساحل، پایین بودن کیفیت آب به طور موقتی

- ویژگی های فیزیکی ساحل (مانند سطوح، ساخته های انسان ساز، صخره ها)

- طغیان و فرسایش ساحلی

- گیاهان و جانوران از جمله موجودات دریایی

- تاسیسات و تجهیزات همراه با خدمات مورد ارائه در سواحل گردشگری

- هشدارها و اطلاعات ایمنی پایه

نتیجه به کارگیری هر معیار تعیین شده در فهرست بالا باید بر اساس شواهد عینی باشد که تأیید نتایج حاصل از هر بررسی انجام شده را امکان پذیر سازد.

کیفیت آب شنا باید مطابق مقررات ملی و رهنمودهای کیفیتی تعیین شده توسط سازمان بهداشت جهانی (WHO)^۱ باشد. (به کتابنامه مراجعه کنید).

۴-۵-۲ برنامه ریزی موقعیت‌های اضطراری^۲

بهره‌برداران سواحل گردشگری باید به موارد زیر عمل کنند:

الف- برای موقعیت‌های اضطراری به منظور پیشگیری و کاهش پیامدها و ریسک‌هایی که با آنها همراه است؛ برنامه‌های ویژه‌ای را ایجاد و مستند کنند. این برنامه‌ها باید شامل موارد زیر باشد:

-شناسایی منابع برای تبیین موقعیت‌های اضطراری

-شناسایی و تعریف مسئولیت‌ها و اختیارات مربوط به پاسخگویی در این موقعیت‌ها

ب - برنامه پاسخگویی به موارد اضطراری از ذی‌نفعان و نظام‌های پایه‌گذاری برای همکاری با آنها داشته باشند.

پ- منابع ضروری برای تبیین برنامه‌های اضطراری داشته باشند.

ت - هر سال و هر زمانی که موقعیت اضطراری یا حادثه‌ای پیش آید، در یک تمرین عملی اثر بخشی برنامه موقعیت اضطراری را کنترل و ثبت کنند و با توجه به نتایج امر، آنها را بازنگری نمایند.

ث - کنترل‌کنندگان خدمات را از برنامه‌های اضطراری به‌روز رسانی شده آگاه سازند.

۴-۵-۳ اقدامات ساحلی، برنامه سازمانی و نگهداری

براساس دامنه کاربرد تعریف شده، یک برنامه سازمانی و عملیاتی ساحل باید ایجاد شود. این برنامه باید حداقل شامل موارد زیر باشد:

الف - تعریف فصول مختلف شنا و غیرشنا

ب - موارد استفاده و سازماندهی سواحل گردشگری در فصول مختلف، با تاکید بر فصل شنا

پ - موارد استفاده و سازماندهی منطقه شنا (برای مثال شناورها، قایق‌های موتوری و سکوه‌های شناور)

ت - شناسایی، استفاده و سازماندهی نقاط دسترسی

ث - قوانین محلی/املی که استفاده‌های ممکن و شرایطی را که در آن، ممکن است نوعی فعالیت انجام شود، تعریف کند. (نوشگاه‌ها، رستوران‌های فضای باز، ممنوعیت‌ها، علامت‌گذاری‌های مختلف)

ج - مطالعات پهنه‌بندی^۱ (زون بندی) برای استفاده گردشگران و ظرفیت تحمل ساحل

در رابطه با نگهداری، بهره‌برداران سواحل گردشگری باید به موارد زیر عمل کنند:

- شخصی را تعیین کنند که (علاوه بر سایر وظایف) وظیفه اطمینان یافتن از نگهداری صحیح زیرساخت‌های موجود در ساحل را برعهده داشته باشد.

- تامین‌کننده‌ای را برای نگهداری از هریک از تاسیسات ساحلی تعیین کنند، تا اطمینان حاصل شود که زیرساخت‌های مناسب برای دستیابی به سطوح کیفیت و خدمات ذکرشده در این استاندارد ایجاد شده اند.

- ساحل را پاکیزه نگهدارند.

- تاسیسات و تجهیزات ساحلی را در شرایط مناسب برای استفاده نگه دارند و اقدامات ضروری که عملکرد صحیح و حفاظت از آنها را تضمین می‌کند، انجام دهند.

- فعالیت‌های نگهداری را به صورت دوره‌ای که وضعیت عملکرد صحیح تاسیسات و تجهیزات را تضمین می‌کند بازبینی و ثبت کنند. (در صورت امکان، این فعالیت‌ها باید در طول مدت تمیز کردن کنترل شوند و توجه ویژه به فعالیت‌های نگهداری پیشگیرانه مبذول گردد).

هر مورد غیرمعارفی که توسط استفاده‌کنندگان کشف شود باید به ارزیابی، تعمیر، حذف یا جایگزینی جزء مورد نظر بیانجامد، تا شرایط بهداشتی و ایمنی مناسب خدمات ارائه شده را تضمین کند.

همه کارکنانی که وظیفه نگهداری در ساحل را انجام می‌دهند باید صلاحیت لازم را داشته باشند و بهره‌برداران سواحل گردشگری باید مطمئن شوند که آنها منابع و مواد کافی برای اجرای صحیح فعالیت‌ها را دارا هستند. کارکنان نگهداری که با کاربران سواحل گردشگری در ارتباط هستند باید لباس همسان^۱ بپوشند و به راحتی قابل تشخیص باشند و از قوانین تکریم مشتریان به منظور جذب مشتری اطلاع داشته باشند.

علاوه بر فردی که مسئول نگهداری است، بهره‌بردار ساحل گردشگری باید شاخص‌های لازم برای نظارت سطوح مختلف خدمات ارائه شده و سطح رضایت استفاده کننده را تعیین کند.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید برنامه ای برای نظارت و نگهداری داشته باشد که موارد زیر را پوشش دهد:

- تمام تاسیسات و تجهیزات ساحلی اعم از ثابت یا متحرک را شامل شود.
 - اطمینان حاصل کند که برای استفاده‌هایی که از آنها انتظار می‌رود در شرایط مناسب هستند.
 - برای تطابق با انتظارات استفاده‌کنندگان تهیه شود.
 - شامل برنامه نگهداری و دفعات آن باشد. (فعالیت‌های روزانه، هفتگی، ماهانه و سالانه)
 - فرآیند تایید اقداماتی را که انجام می‌شود شامل شود.
 - شرایطی را که می‌تواند ناشی از موقعیت‌های محیطی خاص هر ساحل باشد، شامل شود.
- اقدامات نگهداری پیشگیرانه باید ترجیحاً^۲ در طی دوره‌هایی که فعالیت کمتری در ساحل در جریان است انجام شوند. فعالیت‌های (نگهداری اصلاحی) که به دلایل ضروری در طی زمان اوج فعالیت ساحل گردشگری انجام می‌شوند باید اعلام و مشخص شوند تا به استفاده‌کنندگان حق استفاده موارد جایگزین را بدهند.
- یک نظام نگهداری اصلاحی باید ایجاد شود که از طریق استفاده از منابع مادی و انسانی کافی، استفاده دوباره از تاسیسات تعمیر شده را در اسرع وقت ممکن سازد. بهره‌بردار ساحل گردشگری باید زمان پاسخگویی را مطابق با نوع و جدیت مشکل تعریف کند.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید یک نظام ارتباطی اثربخش را پایه گذاری کند تا هر شخصی که دست‌اندر کار ارائه خدمات است بتواند با بخش خدمات نگهداری برای اطلاع رسانی در رابطه با حوادث در عملیات یا نگهداری

1-uniform

تاسیسات ارتباط برقرار کند. همزمان، باید ساز و کارهای مناسبی برای استفاده‌کنندگان از تاسیسات برای اعلام هرگونه نقصی وجود داشته باشد.

اقدامات پایش هم باید ثبت شوند.

۴-۶ ارتباطات ذینفعان

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید تعیین کند که چه کسی مسئول ارتباطات است و مجاری ارتباطی ضروری را برای موارد زیر ایجاد نماید:

الف - اطلاعاتی در باره خدماتی که به استفاده‌کنندگان ارائه می‌شوند و زمانی که این خدمات در دسترس نیستند فراهم کند.

ب - هم به مراجع ذیصلاح و هم به کاربران درباره وضعیت‌های اضطراری احتمالی اطلاع رسانی کند

پ - به شکایت‌ها، پیشنهادهای، و توصیه‌هایی که از طرف استفاده‌کنندگان و دیگر گروه‌های ذینفع ارائه می‌شوند پاسخ دهد.

ت - اطلاعاتی درباره محدودیت‌های مرتبط با قوانین و مقرراتی که می‌توانند بر استفاده‌کنندگان تاثیر گذار باشند، تهیه کند.

ث - اطلاعاتی درباره کیفیت آب و محیط زیست تهیه کند.

۴-۷ اطلاع رسانی و تبلیغات ساحل گردشگری^۱

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید فهرستی از خدمات در دسترس برای استفاده‌کنندگان تهیه کند. این فهرست باید شامل اطلاعاتی برای استفاده‌کنندگان ساحل گردشگری در رابطه با موارد زیر باشد:

الف - خدماتی که ارائه می‌شوند

ب - چگونگی ارائه پیشنهادهای و شکایت‌ها

پ - تعهدات و شاخص‌های خدماتی که بهره‌بردار ساحل گردشگری ایجاد کرده است

1-promoting the beach

ت- نتایج شاخص‌های ریسک‌های ایمنی و سلامتی مربوط

ث- اهدافی که برای دوره جاری تعیین شده اند و نتایج رسیدن به اهداف دوره پیشین

ج- قیمت‌ها و ساعات کاری

خلاصه‌ای از مهمترین خدمات، باید در دسترس عموم قرار گیرد و در آن اشاره شود که محتوای کامل از چه طریق قابل تهیه است.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید سازوکارهای مناسبی برای اطمینان از صحت اطلاعات تبلیغاتی درباره ساحل که به دست استفاده کننده می‌رسد ایجاد کند و باید از اظهاراتی که سبب تفسیر نادرست می‌شوند، اجتناب ورزد.

اطلاعات باید به زبان رسمی محلی و حداقل به یک زبان خارجی با تشخیص بهره‌بردار ساحل گردشگری تهیه شوند (به استثنای کشورهایی که زبان رسمی آنها انگلیسی است، در سایر کشورها زبان انگلیسی برای زبان خارجی مرجح است). اطلاعات باید در قالب‌هایی باشد که برای استفاده‌کنندگان با نیازهای خاص هم قابل دسترس باشد.

فرد مسئول انتخاب اطلاعات تبلیغاتی، مجاری مورد استفاده برای توزیع اطلاعات، چگونگی به‌روز رسانی ادواری و همچنین حذف اطلاعات در صورت منسوخ شدن آنها باید مشخص باشند.

۴-۸ سنجش عملکرد

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید به موارد زیر عمل کند:

- سامانه‌ای از شاخص‌ها را ایجاد کند که اطلاعات مرتبط در رابطه با سیر تکاملی ساحل^۱، پیامدهای زیست محیطی، سلامت و آسایش استفاده‌کنندگان و سطح کیفیت خدمات ارائه شده را فراهم کند.
- اطمینان حاصل کند که برنامه‌های ایجاد شده در شروع فصل شنا اجرا شده‌اند و در صورتی که انحرافات در انطباق با تدارکات نجات و ایمنی وجود دارد یا چنانچه تعداد حوادث افزایش یافته است، اقدامات اصلاحی لازم انجام دهد تا ایمنی استفاده‌کنندگان تامین شود.
- ابزارهایی برای سنجش رضایت مشتری فراهم شود.

۹-۴ رضایت مشتری و گردآوری بازخورد

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید نظامی برای پاسخگویی به شکایات و پیشنهادهای که توسط استفاده‌کنندگان ثبت می‌شود داشته باشد، همچنین باید دستورالعمل‌هایی برای تحلیل آنها همراه با فرد مسئول وجود داشته باشد. پایش رضایت مشتری باید به طور سالانه صورت گیرد. نتایج این بررسی‌ها باید در قالبی با دسترسی آسان برای مراجعه‌های آتی گردآوری و ارائه شود (برای مثال، مدارک شفاف از گزارش حوادث سالانه).

۵ زیرساخت‌ها

۱-۵ کلیات

لازم است که بهره‌بردار ساحل گردشگری از مقررات ساحلی و مقررات ملی ساخت و ساز که در ساحل کاربرد دارد، آگاه باشد، و باید مطابق با حداقل الزامات خدمات و زیرساخت‌هایی که در پیوست پ فهرست شده‌اند عمل نماید.

برای برخی از فعالیت‌های ساحلی به شرح زیر مقرراتی وضع شده است:

- مقررات ساخت و ساز در خطوط ساحلی آسیب پذیر و در معرض تغییر، بسیار اهمیت دارند.
- مقررات ایمنی تضمین می‌کنند که شاخص‌های ایمنی مناسب در خصوص موقعیت‌های مکانی افراد تعیین شده‌اند.

افراد/شرکت‌ها/سازمان‌ها باید مسئولیت فعالیت‌هایی مانند فعالیت‌های زیر را بپذیرند:

- نگهداری تدارکات بهداشتی و خدمات رفاهی
- مدیریت عمومی (به طور منظم نیاز به ممیزی و وضع مقررات دارد)
- آموزش کارکنان

۲-۵ زیرساخت دائمی

۱-۲-۵ خدمات بهداشتی

۱-۱-۲-۵ کلیات

خدمات بهداشتی زیر باید در دسترس باشد:

- سرویس‌های بهداشتی

- دوش‌ها و پاشویه‌ها

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید فردی را تعیین کند که (علاوه بر سایر وظایف) اطمینان حاصل کند که این خدمات بهداشتی در وضعیت عملکرد مناسب قرار دارند، تمیز هستند و به طور مناسب نگهداری شده‌اند. اگر هرگونه کمبودی کشف شود، اقدامات اصلاحی لازم باید عمل آید تا از عملکرد مناسب آنها اطمینان حاصل شود. مستندات بازرسی سرویس‌های بهداشتی باید ایجاد و نگهداری شوند.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید در پی بررسی رضایت مشتریان و پیشنهادات اصلاحی بر گرفته از شکایات کاربران مطالبات احتمالی در خصوص خدمات را به اطلاع تامین کننده برساند.

فاضلاب تسهیلات بهداشتی باید جداگانه دفع شود و نباید به قسمت شنا یا هر جریان دیگری که به آب می‌رسد وارد شود.

تمام سرویس‌های بهداشتی موجود در ساحل گردشگری باید در طی ساعات کاری ساحل برای استفاده‌کنندگان در دسترس باشد. ساعات دسترسی باید توسط بهره‌بردار ساحل گردشگری تعریف و به استفاده‌کنندگان اطلاع رسانی شوند. (زیرا ساعات کاری می‌توانند در طول سال متفاوت باشد).

اگر ساحل گردشگری در دسترس است، باید سرویس‌های بهداشتی داشته باشد که برای افراد با نیازهای خاص سازگار شده باشد.

سرویس‌های بهداشتی باید از دسترسی‌های اصلی ساحل گردشگری که توسط بهره‌بردار ساحل تعیین شده نشان داده شوند و روی نقشه هم مشخص شوند. (به بند ۶-۱-۵ مراجعه کنید).

طراحی سرویس‌های بهداشتی باید با محیط شهری یا طبیعی که در آن قرار دارند متناسب باشد.

تمام تاسیسات و تجهیزات فراهم شده در سرویس‌های بهداشتی باید در برنامه‌های نظافت و نگهداری سواحل گردشگری گنجانده شده باشند.

تمام کارکنانی که خدمات بهداشتی را فراهم می‌کنند باید لباس همسان پوشیده و به راحتی قابل تشخیص باشند، و مقررات تکریم مشتری را درک کرده باشند.

بهره‌بردار ساحل گردشگری، همراه با فرد مسئول سرویس‌های بهداشتی، باید شاخص‌های لازم مورد استفاده برای پایش سطح خدمات ارائه شده و سطح رضایت ادراک شده توسط استفاده‌کننده را تعیین کنند.

۵-۲-۱-۲ سرویس‌های بهداشتی

مطابق با ظرفیت تحمل ساحل (که در برنامه سازمان تعریف شده است)، بهره‌بردار ساحل گردشگری باید تعداد کافی سرویس بهداشتی برای برآورده شدن تقاضای استفاده‌کنندگان را تعریف کند.

سرویس‌های بهداشتی باید تجهیزات و لوازم زیر را داشته باشند:

الف - سرویس بهداشتی (توالت)

ب- کف ضد لغزش با دوام

پ- سطل پسماند در دار

ت- دستمال توالت

ث - جا لباسی یا گیره لباس

ج - تهویه طبیعی یا مصنوعی

چ- روشویی با شستشوی بهداشتی^۱ و اگر ممکن نیست با مایع ضد عفونی‌کننده.

اگر ساحل در دسترس است حداقل باید یک سرویس بهداشتی مناسب برای افراد با نیازهای خاص داشته باشد.

۵-۲-۱-۳ دوش‌ها و پاشویه‌ها

باید دوش‌هایی با آب شیرین در ساحل موجود باشد مگر در موارد ذیل:

- به صراحت با قوانین و مقررات در تضاد باشد

- منابع آب در شهر یا منطقه ای که ساحل گردشگری در آن قرار دارد کمیاب باشند.

در دو مورد شرح داده شده در بالا، پاشویه باید وجود داشته باشد.

جریان آب در دوش‌ها و پاشویه‌ها باید کافی باشد.

مطابق با ظرفیت تحمل ساحل گردشگری، باید تعداد کافی دوش و پاشویه که تقاضا برای این خدمات را برآورده می‌سازد، وجود داشته باشد.

دوش‌ها و پاشویه‌ها باید (در صورت امکان) وسیله‌های مناسب برای تدارکات فاضلاب و صرفه جویی در آب داشته باشند.

تمام ممنوعیت‌ها و توصیه‌ها برای استفاده از دوش‌ها و پاشویه‌ها باید در معرض دید قراردادده شوند:

الف- استفاده از صابون

ب- هدر دادن آب

پ- استفاده از آبی که غیرقابل نوشیدن است.

اگر دوش‌ها و پاشویه‌ها روی سکو قرار گرفته اند این سطح باید بالاتراز ماسه‌ها باشد تا تخلیه آب ممکن باشد. سطوح باید تمیز و عاری از وجود هرگونه گیاه یا قارچ نگهداری شود. اگر سطوح مستقیماً روی ماسه‌ها نصب شده اند رشد گیاهان کنار دوش‌ها باید کنترل شود.

در هر دو مورد، باید از انباشتگی آب در منطقه ی احاطه شده اجتناب شود.

اگر ساحل گردشگری در دسترس است، باید دوش‌ها و پاشویه‌های مناسب برای افراد با نیازهای خاص داشته باشد.

۵-۲-۲ آب آشامیدنی

اگر جایگاه تهیه آب آشامیدنی وجود دارد، باید محافظت شده باشد تا از ریسک‌های سلامتی- بهداشتی که توسط حیوانات و سایر عوامل ایجاد می‌شود پیشگیری شود.

اگر ساحل قابل دسترس است، باید حداقل یک جایگاه تهیه آب آشامیدنی مطابق با افراد با نیازهای خاص داشته باشد.

نقاط تهیه آب آشامیدنی باید وسیله‌های مناسب برای صرفه جویی در آب داشته باشند و یک منشور اخلاقی برای استفاده‌کنندگان (بند ۶-۱-۴) باید معیارهای صرفه جویی در آب را تعیین کند.

۵-۲-۳ تسهیلات رختکن و قفسه‌ها

اگر تسهیلات رختکن در دسترس است باید شامل موارد زیر باشد:

- کف ضدلغزش
- جالباسی
- تهویه مصنوعی یا طبیعی
- چهارپایه یا نیمکت

تسهیلات رختکن باید در نزدیکی نقاط دسترسی قرارداداشته باشند.

اگر خدمات قفسه وجود دارد باید استفاده‌کنندگان بتوانند لوازم شخصی خود را در آن قراردادده و محیط را ترک کنند. طراحی تاسیساتی که خدمات قفسه‌ها را فراهم می‌کند باید با محیط شهری و طبیعی که در آن قرار گرفته است متناسب باشد.

۵-۳ زیرساخت‌های موقت

۵-۳-۱ سایه بان ساحلی

ساحل گردشگری باید شکلی از سایه بان را تهیه کند که استفاده‌کنندگان ساحل را در برابر نور خورشید محافظت کند. هرگاه ممکن باشد، رهیافت‌های طبیعی هم توسط گردشگران و هم بومی‌ها ترجیح داده می‌شود. برای راهنمایی بیشتر به پیوست ت مراجعه کنید.

۵-۳-۲ زیرساخت‌های ساحل گردشگری

زیرساخت‌های ساحل گردشگری می‌توانند شامل تخت‌های آفتابی، سرویس‌های بهداشتی، دوشها و برج‌های مراقبت باشد. این زیرساختها باید به خوبی با محیط طبیعی و محیط ساخته شده هماهنگ شوند و معیارهای زیبا شناختی و محیط زیستی مناسب را برآورده سازند.

زیرساخت‌های ساحل گردشگری باید به طور منظم نگهداری و کنترل شوند تا از ایمن بودن آنها برای استفاده اطمینان حاصل شود. بهره‌بردار ساحل گردشگری حداقل باید موارد ذیل را کنترل کند:

- تمیزی تجهیزات
- شرایط قابل استفاده بودن تجهیزات

- تاثیرات محیطی رنگ‌ها و دیگر مواد استفاده شده برای نگهداری تجهیزات و زیرساخت‌ها
- هر ریسک بالقوه که با زوال و عملکرد بد تجهیزات مرتبط است.
- هرگاه ممکن باشد، باید محصولات سازگار با محیط زیست استفاده شوند.

۴-۵ دسترسی به ساحل گردشگری

۴-۵-۱ کلیات

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید دسترسی هر وسیله نقلیه به ساحل را برنامه‌ریزی کند و روشی را برای اطمینان از اینکه دسترسی‌ها در شرایط مناسب برای استفاده قرار دارند ایجاد کند. نتایج باید ثبت و تحلیل شوند تا بتوان اقداماتی برای بهبود انجام داد.

الف- همه سواحل گردشگری باید تا جایی که ممکن است قابل دسترس شوند.

ب- اگر ساحل گردشگری به عنوان ساحل عمومی شناسایی شده، باید توسط بهره‌بردار ساحل اعلام شود.

پ- دسترسی به سواحل گردشگری عمومی باید رایگان باشد، هرچند در بعضی سواحل گردشگری، دسترسی عمومی ممکن است با هزینه کم و مناسب فراهم شود.

ت- مسیرهای دسترسی به ساحل گردشگری در همه مواقع باید ایمن، تمیز و به طور مناسب، نگهداری شوند.

ث- بخش اعظم ساحل گردشگری باید خالی از وسایل نقلیه طراحی شده باشد. وسایل نقلیه (به جز آنهایی که برای مقاصد ایمنی و نظافت استفاده می‌شوند، مانند وسایل نقلیه اضطراری) نباید اجازه تردد داشته باشند. بهره‌بردار ساحل گردشگری باید برای دسترسی به هر وسیله نقلیه به قسمت یا قسمت‌های پارکینگ ساحل برنامه‌ریزی کند.

۴-۵-۲ مسئولیت‌ها

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید شخصی را تعیین کند که (علاوه بر سایر وظایف) از این امر که مناطق و نقاط دسترسی در سطح کیفی تعریف شده در این استاندارد قرار دارند اطمینان حاصل کند.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید برای اطمینان از اینکه نقاط دسترسی در شرایط مناسب استفاده نگهداری می‌شوند نظارت لازم را انجام دهد و وضعیت تاسیسات را ثبت کند.

۵-۴-۳ الزامات کلی در مورد دسترسی

دسترسی به ساحل گردشگری باید از طریق رمپ برای استفاده‌کنندگان با نیازهای خاص تسهیل شود. اگر ممکن باشد، دسترسی به آب نیز باید تسهیل شود.

اگر ساحل گردشگری در دسترس است، باید دسترسی به سطح خشک، منطقه شنا و همه تاسیسات و تجهیزات موجود، متناسب با افراد با نیازهای خاص فراهم شود. هرگاه مجوز محلی وجود داشته باشد، ورودی‌های سواحل گردشگری در دسترس باید به طور شفاف نشان گذاری شوند و نشانه جغرافیایی قابلیت دسترسی مطابق استاندارد ملی ایران شماره ۷۳۷۱ را نمایش دهد.

۵-۴-۴ پارکینگ خودروها

در سواحل گردشگری که پارکینگ خودرو وجود دارد، باید در شرایط عملکردی مناسب و خوب نگهداری شود. اگر هرگونه نقصی نمایان شود، باید به اشخاص مسئول مدیریت پارکینگ گزارش داده شود.

پارکینگ خودروها باید دارای فضاهای طراحی شده برای افراد ناتوان باشد.

۵-۴-۵ ممنوعیت دسترسی وسیله نقلیه

رانندگی، آشغال ریختن^۱ و اردو زدن غیر مجاز باید در ساحل گردشگری ممنوع شود. باید اطلاعاتی در باره این محدودیت‌ها در ساحل نشان داده شود. وسایل نقلیه، بجز آنهایی که برای مقاصد ایمنی و نظافت استفاده می‌شوند (برای مثال، تجهیزات نجات غریق متحرک یا وسایل نقلیه اضطراری) نباید در ساحل گردشگری اجازه تردد داشته باشند. برای مواردی که امکان ممنوعیت کامل تردد وسایل نقلیه وجود ندارد، باید توجیه کافی وجود داشته باشد و این موارد به صورت مناسب مدیریت شوند. منطقه‌های رانندگی و پارکینگ، همینطور محدوده‌های عاری از خودرو، باید مشخص شده و هرگاه موقعیت اقتضا کند، نیروی انتظامی باید ساحل را کنترل کنند. اگر وسایل نقلیه اجازه تردد می‌یابند، همواره باید ورود به محدوده مد^۲ برای آنها ممنوع باشد. قسمت عمده ساحل گردشگری باید به طور کامل به عنوان منطقه عاری از وسیله نقلیه تعیین شود.

1-dumping
2-high water

در مواردی که هیچ مانع فیزیکی برای جلوگیری از دسترسی وسایل نقلیه به ساحل گردشگری وجود نداشته باشد، و هنگامی که وسایل نقلیه، اردو زدن و پسماند ریختن غیر مجاز سبب بروز مشکلاتی می‌گردد، باید آئین‌نامه‌هایی برای جلوگیری از این فعالیت‌ها تهیه شود و اطلاعات مربوط به این قوانین ویژه باید در معرض دید قرار داده شوند. ساحل گردشگری و مناطق نزدیک آن نباید برای انبارش پسماند یا هر کار دیگری مورد استفاده قرار گیرند.

در مورد رویدادهای ویژه که شامل استفاده از وسایل نقلیه در ساحل گردشگری می‌شود برنامه مدیریتی ویژه‌ای باید ایجاد و برای جلوگیری از آسیب به بوم‌سازگان^۱ و همچنین ایجاد ریسک برای استفاده‌کنندگان اجرا شود. پارکینگ برای وسایل نقلیه اضطراری باید در نزدیکی ساحل فراهم شود. اگر لازم باشد، منابع اضافی (برای مثال کارکنان نظافت و سرویس‌های بهداشتی‌های قابل حمل) باید برای اطمینان از عدم افت کیفیت خدمات باید به محل منتقل شوند

۶ تدارک خدمات

۶-۱ خدمات اطلاع رسانی

۶-۱-۱ اطلاع رسانی درباره خدمات فراهم شده در ساحل گردشگری

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید شخصی را تعیین کند که (علاوه بر سایر وظایف) وظیفه اطمینان یافتن از آگاهی مناسب کاربران از همه موضوعات مرتبط با استفاده لذت بخش و ایمن از ساحل و امکانات آن به شرح زیر را داشته باشد:

-اطلاعات بهره‌بردار ساحل گردشگری

- منشورهای اخلاقی

- ایمنی

- موضوعات بهداشتی، پزشکی و محیط زیستی

اطلاعات باید در پانل‌های اطلاع رسانی، اطلاع رسانی به گردشگران، پرچم‌ها یا هر رسانه دیگری که امکان درک آن توسط کاربران وجود دارد، ارائه شود.

بهره‌بردار ساحل باید مدت فصل شنا را به اطلاع استفاده‌کنندگان برساند، به روشنی نشان دهد که در چه زمانی دوره اوج فعالیت (بیشترین حضور استفاده‌کنندگان) مورد انتظار است.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید در باره حداقل خدمات مورد ارائه در طی فصل شنا و خارج از این فصل را تعریف کند و استفاده‌کنندگان را از آن آگاه سازد.

برای همه خدمات ارائه شده، باید جدول زمانی، همین‌طور شرایط استفاده و دسترسی به سواحل گردشگری برای استفاده‌کنندگان، شامل هرگونه تعرفه قابل اجرا مشخص شود.

برای هرگونه خدمات در ساحل که مستلزم پرداخت وجه است، باید قیمت‌ها به روشنی در معرض دید کاربران قرارگیرد.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید در طراحی و سبک همه نشانه‌ها یکسان سازی کند.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید سازوکارهای ضروری را ایجاد کند تا مطمئن شود اطلاعاتی که به کاربران داده می‌شوند کامل هستند، به صورت ادواری به‌روز رسانی می‌شوند و به زبانی که غالب استفاده‌کنندگان، ارائه می‌گردند.

شخص مسئول ارتباطات باید کاربران را از خدمات جدیدی که در ساحل گردشگری ارائه می‌شود، همچنین خدماتی که قبلاً ارائه می‌شده و در حال انطباق یا اصلاح آن هستند، آگاه سازد. در نقاط دسترسی اصلی ساحل، که توسط بهره‌بردار ساحل گردشگری تعریف شده است، باید نقشه‌ای موجود باشد که مکان تسهیلات و خدماتی را که ارائه می‌شوند نشان دهد.

یادآوری - استاندارد ملی ایران شماره ۲۸۵۶۴ می‌تواند راهنمای طراحی نقشه را ارائه کند.

اطلاعات فراهم شده در نقشه باید حداقل شامل موارد زیر باشد:

الف - مکان نقاط دسترسی (شامل نقاط مخصوص افراد با نیازهای خاص، در صورت لزوم)

ب - مکان خدمات مختلف فراهم شده

پ - فصل استفاده از خدمات، تاریخ و ساعت آن

ت - منشورهای اخلاقی ساحل گردشگری

ث- اطلاعات ایمنی

ج-اطلاعات بهداشتی و محیط زیستی

چ- مکان سرویس‌های بهداشتی(سرویس‌های بهداشتی)

نظام اطلاع رسانی باید از علایم جغرافیایی همراه با دیگر اشکال وسایل اطلاعاتی مطابق با استاندارد ملی ایران شماره ۷۳۷۱ استفاده کند.

۶-۱-۲ اطلاع رسانی به گردشگران

ساحل گردشگری باید یک مرکز اطلاع رسانی داشته باشد که اطلاعات گردشگری در باره منطقه و محیط اطراف را که ممکن است که مورد استفاده یا علاقه کاربران ساحل باشد نمایش دهد.

در باره هر رویدادی که در منطقه ساحل گردشگری برنامه‌ریزی شده است، باید پیشاپیش به کاربران هشدار داده شود. این هشدار می‌تواند در قالب پوستر یا هر نوع اطلاع رسانی دیگر در ساحل، از طریق اعلام در رسانه‌های محلی یا در وبگاه بهره‌بردار ساحل گردشگری/ مرجع محلی چنانچه مناسب باشد، داده شود. یک اطلاعیه حاوی اطلاعات رویداد (برای مثال جزئیات یک رویداد، مدت زمان یک رویداد، جایی که اطلاعات بیشتر می‌توان کسب کرد و جایی که می‌توان شکایات را ثبت کرد) باید در ساحل نصب شود.

۶-۱-۳ تعرفه‌ها و عوارض^۱

بهره‌بردار ساحل گردشگری/مرجع محلی می‌توانند برای سازمان‌دهندگان رویدادهایی که در منطقه ساحل برگزار می‌شود عوارضی را مطابق مقررات ملی در نظر گیرند. این درآمدها باید در جهت بهبود ساحل یا در منطقه محلی مورد استفاده قرار گیرد.

1-tariffs and levies

۴-۱-۶ اطلاع رسانی درباره منشورهای اخلاقی

اطلاعاتی درباره منشورهای اخلاقی باید در دسترسی‌های اصلی به ساحل گردشگری برای کاربران ساحل فراهم شود. به منظور اطلاع رسانی این موارد، باید از نشانه‌های گرافیکی استفاده شوند تا برای کاربران بدون توجه به ملیت آنها قابل درک باشد.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید منشور اخلاقی را برای کاربران تهیه کند که حداقل شامل جنبه‌های زیر باشد:

- حضور حیوانات
- پوشش بدن
- انباشتن پسماند و محفظه‌های پسماند در مکان‌های غیر مجاز
- اردوزدن
- لنگر انداختن قایق‌ها
- وسایل نقلیه غیر مجاز
- استفاده از شوینده‌ها در دوش‌های فضای باز
- فعالیت‌های دیگری که استراحت استفاده‌کنندگان را مختل می‌کند (برای مثال، سروصدا، انجام ورزش‌های غیرمجاز)
- مناطق حساس از نظر محیط زیست
- پهنه بندی فعالیت‌ها

۵-۱-۶ اطلاعات مربوط به ایمنی

در نقاط دسترسی اصلی ساحل باید تابلوهایی شامل اطلاعات مربوط به خدمات نجات در ساحل و توصیه‌هایی برای سلامت کاربران وجود داشته باشد.

این تابلوها باید حداقل شامل اطلاعات زیر باشند:

- طرح یا نقشه ساحل گردشگری
- محدوده شنای تحت نظارت
- پرچم‌ها و معانی آنها (به کتابنامه مراجعه کنید)
- مکان خدمات نجات، نظارت و ایمنی

- راه‌های ارتباط با کنترل کننده خدمات اضطراری
- تاریخ و ساعات استفاده از خدمات نجات در هر فصل
- مکان‌های خدمات کمک‌های اولیه و تلفن اضطراری
بهره‌بردار ساحل گردشگری باید اگر ساحل یا هر قسمت آن بسته است یا محدودیت استفاده دارد کاربران را از این امر آگاه سازد.

یادآوری- اطلاعات کامل درباره علائم مربوط به اطلاعات بهداشتی و محیط زیستی در استاندارد ملی ایران شماره ۳-۱۲۱۸۰ قابل دسترسی است..

۶-۱-۶ اطلاعات بهداشتی / محیط زیستی

در نقاط دسترسی اصلی ساحل گردشگری باید حداقل اطلاعات زیر وجود داشته باشد:

الف- نتایج تجزیه آبها مربوط به کیفیت آب در مناطق شنا

ب- ریسک‌های محتمل بهداشتی که ممکن است در ساحل وجود داشته باشند و راه‌های پیشگیری از آنها

ج- محوطه‌های حساس از نظر محیط زیست که در ساحل یا محیط اطراف آن وجود دارند.

۶-۲ خدمات ایمنی ساحل

۶-۲-۱ کلیات

اطلاعات این بند درباره ایمنی کاربر است، هرچند بسیاری از اصول ایمنی عمومی که توصیف شده است می‌تواند به حفاظت از کارکنان هم مربوط باشد. (به کتابنامه مراجعه کنید)

مسئولیت بهره‌بردار ساحل گردشگری به حداقل رساندن ریسک صدمات یا غرق شدن کاربران است. برنامه‌های ایمنی محلی باید تهیه شوند که شاخص‌های مفید زیر را مد نظر قرار دهند:

- آموزش و اطلاع رسانی

- منع دسترسی و/یا تدارک هشدارها

- نظارت و فراهم آوردن تجهیزات نجات

- کسب مهارت‌های نجات و بقا^۱

این شاخص‌ها همراه با هم می‌توانند راهبرد پیشگیری از غرق شدن را تشکیل دهند.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید قبل از اجرای هرگونه خدمات ایمنی ساحل یک ارزیابی ریسک کامل از ساحل را انجام دهد. این ارزیابی ریسک باید شاخص‌های کنترل امنیت مناسب ساحل را برای مناطق ساحلی که بهره‌بردار ساحل گردشگری مسئولیت آن را بر عهده دارد، برجسته کند.

هدف ارزیابی ریسک عبارت است از:

الف- اطمینان از اینکه مشکلات ایمنی به طور مناسب درک می‌شوند.

ب- بررسی اینکه آیا شاخص‌های کنترل موجود (شامل برنامه‌های اضطراری) کافی هستند.

پ- تعیین موارد لازم برای کاهش ریسک تا سطحی منطقی.

ت- اولویت بندی ریسک‌های غیرقابل قبول که از طریق ارزیابی و اقدامات اضافی مشخص شده‌اند.

ارزیابی ریسک بهتر است مبتنی بر اصول استاندارد ملی ایران شماره ۱۳۲۴۵ و استاندارد بین‌المللی IEC 31010 و منطبق با آنها باشد.

خدمات ایمنی ساحل گردشگری باید به عنوان نتایج ارزیابی ریسک ساحل تعریف و اجرا شوند. یک ارزیاب ریسک ذیصلاح باید سالانه ارزیابی ریسک را بازنگری کند. شاخص‌های کنترل که از نتایج ارزیابی ریسک مشخص می‌شوند باید زیر سرفصل‌های زیر دسته بندی شوند:

- آموزش جمعی

- علامت‌ها و پهنه بندی

- نجات غریق‌ها ، پرچم‌های ایمنی سواحل و خدمات کمک‌های اولیه

- تجهیزات نجات عمومی

- بستن و تخلیه ساحل گردشگری.

شاخص‌های کنترل برای هر مکان منحصر به فرد هستند و ارزیابی ریسک‌های جداگانه باید برای هر ساحل با

توجه به خطرات محلی و اطلاعات مدیریتی انجام شود.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید دستورالعملی برای هماهنگی و پاسخگویی به افراد گم شده یا پیدا شده را تهیه کند. (به پیوست ت مراجعه کنید)

۶-۲-۲ مسئولیت‌ها

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید فرد یا افرادی را تعیین کند که (علاوه بر سایر وظایف) مسئولیت اطمینان یافتن از کیفیت خدمات (تعریف شده در این استاندارد) مربوط به فراهم آوردن، نگهداری، پایش و بازنگری ایمنی ساحل گردشگری را برعهده داشته باشد.

۶-۲-۳ الزامات کلی

خدمات ایمنی ساحل گردشگری باید در مکان‌ها و زمان‌هایی که از طریق ارزیابی ریسک مشخص شده است فراهم شوند. بهره‌بردار ساحل گردشگری باید اطمینان حاصل کند که پوشش‌های ایمنی لازم برای کاربران فراهم شده است.

اطلاعات مربوط به زمان و مکان خدمات ایمنی باید برای کاربران فراهم شود. اطلاعاتی با در نظر گرفتن کاربران خارجی و زبان‌های دیگر و بازدیدکنندگان دارای نیازهای خاص باید در مکان‌های ورودی و دسترسی‌های کلیدی نصب شود.

کارکنانی که در ارائه خدمات ایمنی ساحل مشارکت دارند باید لباس همسان پوشیده و به راحتی قابل تشخیص باشند و از مقررات تکریم مشتری مطابق با الزامات تعیین شده توسط مراجع ذی صلاح و بهره‌بردار ساحل گردشگری و/یا راهنماهای تعیین شده ملی و بین‌المللی آگاه شوند.

یادآوری- در بسیاری از کشورها، نجات غریق‌ها بر اساس بهترین عملکردهای بین‌المللی و به منظور کمک به شناسایی کارکنان خدمات نجات توسط کاربران لباس قرمز و زرد به عنوان لباس همسان می‌پوشند.

برای موقعیت‌های اضطراری باید دستورالعمل‌های اجرایی وجود داشته باشند. منابع، فرایندها و برنامه‌های اقداماتی باید ایجاد و مستند سازی شوند. حداقل سالی یکبار به منظور آزمایش برنامه اقدامات اضطراری باید یک تمرین عملی/مانور انجام و سوابق آن نگهداری شود.

براساس الزامات مراجع ذی صلاح، بهره‌بردار ساحل گردشگری باید اطمینان حاصل کند که ارتباطات کافی میان نهادهای دست اندرکار ایمنی ساحل و همچنین میان کارکنان دست اندرکار مدیریت ساحل فراهم شده است. برای این منظور سیستم‌ها/تجهیزات ارتباطی کافی لازم است.

۶-۲-۴ برنامه‌ریزی و پایش ریسک

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید موارد زیر را که به تایید مراجع ذی صلاح رسیده داشته باشد:

- برنامه عملیاتی در طی فصل شنا

- برنامه ایمنی برای عملکرد کلی خارج از فصل تعریف شده شنا

برنامه‌ریزی باید شامل موارد زیر باشد:

الف - منابع ایمنی در دسترس و زمان‌های پاسخگویی

ب - برنامه‌روانه پایش

پ - وسایل ارتباطی و هماهنگی با خدمات نجات و/یا سایر گروه‌های ایمنی (نیروهای نظامی و انتظامی، نجات غریق‌ها، فوریت‌های پزشکی) و دسترسی وسایل کمک رسانی

ت - شاخص‌های فوق العاده برای رویدادهای خاص (مانند موجودات دریایی خطرناک یا شرایط خطرناک دریایی)

ث - مسیرهای تخلیه در موقعیت‌های فوق العاده و دستورالعمل‌های بستن ساحل گردشگری

ج - تاثیرات جذر و مد و شرایط محیط زیستی مربوط به ریسک‌ها

چ - مشخص کردن خطرات جانداران دریایی

ح - ثبت تمام حوادث و زمان‌های پاسخگویی به آنها

خ - سایر برنامه‌های مربوط به شناسایی خطرات در ارزیابی ریسک ساحل گردشگری

برنامه روزانه پایش باید با تاکید ویژه بر جنبه‌های حیاتی (مانند رویدادهای خاص، نواحی دارای تعداد زیاد کاربر یا فعالیت‌های تعارض برانگیز) تهیه شود.

یادآوری- زمان پاسخگویی به یک حادثه در ساحل از لحظه ایست که فرد ذی صلاح از حادثه اطلاع حاصل می‌کند تا لحظه‌ای که حادثه در صحنه توسط کارکنان آموزش دیده رسیدگی می‌شود.

۶-۲-۵ شاخص‌های کنترل (واپایش)

شاخص‌های کنترل بند ۶-۲-۶ باید از طریق ارزیابی ریسک ساحل گردشگری تعیین شود. بازنگری و پایش شاخص‌های کنترل و تجدید نظر آنها به هنگام لزوم، دارای اهمیت است.

۶-۲-۳ پهنه بندی (زون بندی) برای فعالیت‌ها

برای آنکه کاربران سواحل گردشگری بتوانند بدون هرگونه تهدید ایمنی و سلامت، از اوقاتشان لذت ببرند، باید یک پهنه‌بندی خاص در ساحل گردشگری وجود داشته باشد. منطقه‌ها عموماً برای حصول اطمینان از همزیستی موزون گروه‌های مختلف کاربران در یک ناحیه محصور در سواحلی که شناگران و وسایل نقلیه آبی (یا سایر کاربران) حضور دارند و تعارضات بالقوه خطرناک ممکن است رخ دهد، استفاده می‌شوند. (به شکل یک رجوع کنید).

مرزبندی منطقه‌ها باید استفاده از بویه‌ها در آب راه‌رجا که مناسب باشد، شامل شود به طوریکه یک ناحیه مختص شنا هم باقی بماند. اختصاص تمام ساحل گردشگری برای یک رویداد توصیه نمی‌شود.

پایداری ساحل می‌تواند تحت تاثیر مقررات ساخت و ساز و مقررات محیط زیستی مربوط به هر رویداد و/یا ساخت و ساز امکانات در ساحل گردشگری هم قرار گیرد که شامل احتمال متعهد شدن به ارزیابی پیامدهای زیست محیطی یا تهیه گزارش‌های محیط زیستی در مورد تاثیر رویداد بر محیط طبیعی نیز می‌باشد که در این موارد مجوز مراجع ذی صلاح محیط زیست منطقه هم لازم خواهد بود.

برای ایمنی شناگران، ناحیه خاصی از ساحل گردشگری مطابق مقررات ملی باید برای شنا تخصیص داده شود.

یادآوری- توصیه می‌شود این ناحیه طولی حداقل صد متر در امتداد ساحل و عرضی معادل حداقل ۵۰ متر در جهت دور از دریا داشته باشد.

تمام شرایط جزر و مد باید نظر گرفته شود.

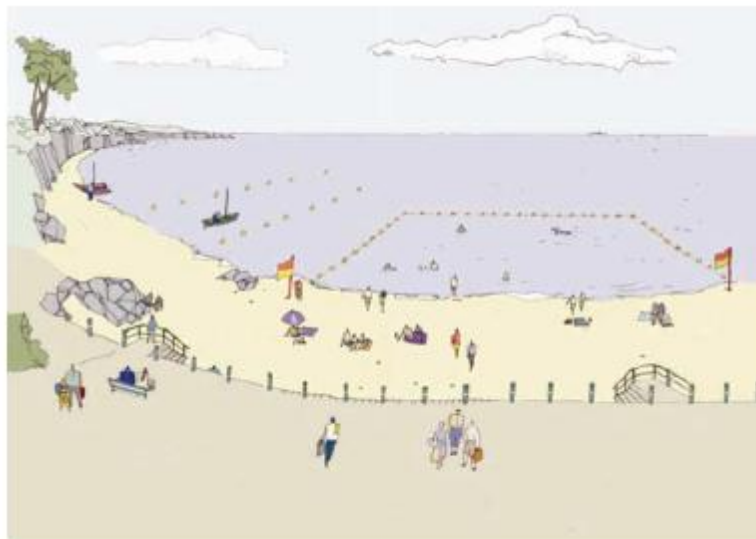
اگر ناحیه ای برای رفت و آمد وسایل نقلیه به ساحل گردشگری مناسب تشخیص داده می‌شود، پس این ناحیه باید مطابق با مقررات ملی بویه‌گذاری شود.

یادآوری - توصیه می‌شود مسیر مرزبندی توسط بویه‌ها تا ۱۰۰ متر دور از ساحل امتداد یابد و عرضی معادل حداقل ۳۰ متر داشته باشد تا وسایل نقلیه بتوانند به طور ایمن از میان مسیر بویه‌گذاری شده عبورکنند.

شرایط جزرو مد و دسترسی به مکان به آب انداختن^۱ (سرسره‌ها)^۲ وسیله نقلیه آبی باید مورد توجه قرار گیرد. هرگاه فعالیت‌های آبی بیش از یک دسترسی به دریا را اقتضا کند، بهره‌بردار ساحل گردشگری باید نیازها و فراهم ساختن دسترسی‌های اضافی مناسب را ارزیابی کند.

بویه‌ها باید به رنگ زرد و متصل به یک نوار شناور باشند. سیستم بویه‌گذاری باید به بستر دریا متصل باشد و خطر گیرکردن نداشته باشد. فاصله بویه‌ها از یکدیگر نباید بیش از دو متر باشد.

نصب هر گونه سیستم بویه (شناوه) گذاری باید با اطلاع مرجع ملی مربوط که مسئول ناوگان دریایی است باشد.

شکل ۱- نمونه ای از ناحیه شنای بویه‌گذاری شده و مجرای عبور قایق

در طراحی ساحل، دسترسی وسایل کمک‌رسانی باید در نظر گرفته شود.

۷-۲-۶ خدمات نجات غریق و کمک‌های اولیه

۱-۷-۲-۶ نجات غریق

خدمات نجات غریق باید توسط کارکنان ارائه شود و آموزش مناسب و منابع کافی به طوریکه در ارزیابی ریسک مشخص شده، محقق شود. گروه باید از پاسخگویی فوری که از زمان گزارش حادثه تا زمان نجات، کم‌تر از چهار دقیقه است، مطمئن شود.

خدمات زیر، به عنوان حداقل خدمات باید ارائه شود:

- وظیفه جستجو، نجات و کمک به افرادی که دچار مشکل هستند.
- رویکردی پیشگیرانه^۱ باید برای اطمینان از ایمنی شناگران/ کاربران ساحل اتخاذ شود تا از وقوع حوادث و سوانح در ساحل پیشگیری گردد.
- مدیریت به کارگیری معیارهای ایمنی معین.
- نظارت و حصول اطمینان از اینکه هر نوع تعارض بین کاربران ساحل و دریا به طور کارآمد مدیریت می‌شود.
- نظارت و حصول اطمینان از اینکه قوانین محلی و/ یا مقررات از طرف مراجع محلی تأیید و/یا گزارش شده است.
- خالی نگهداشتن ناحیه‌های اختصاص یافته برای شنا از هر نوع فعالیتی که ممکن است برای استفاده‌کنندگان خطرآفرین باشد.
- مدیریت هر نوع فعالیتی که ممکن است کاربران را به مخاطره اندازد.
- حداقل کارکنانی که باید در ساحل گردشگری باشند به شرح زیرند:
- هماهنگ کننده خدمات (ممکن است با سایر وظایف یا سایر سواحل مشترک باشد)
- نجات غریق براساس ارزیابی ریسک(نجات غریق‌ها نباید وظیفه دیگری داشته باشند).

چنانچه مقررات محلی اجازه دهند، حداقل تجهیزات ساحلی، اگر در ارزیابی ریسک مشخص شده باشد، باید به شرح زیر باشد:

الف - پرچم‌های زرد و قرمز برای تعیین هر نقطه جستجو یا ناحیه نظارت معین دیگر

ب - تجهیزات کمک‌های اولیه

پ - تجهیزات ارتباطی

ت - تجهیزات نجات شامل دوربین دوچشمی، تخته انتقال^۱، سوت‌ها و سایر تجهیزات مناسب

ث - برج‌های مراقبت که درفاصله‌ها / مکان‌های مناسب قرار گرفته باشند و از طریق رادیو، تلفن همراه یا رسانه‌های الکترونیکی با وسایل نقلیه و کارکنان خدمات نجات در ارتباط باشند.

ج - تعداد کافی وسیله نقلیه نجات برای اطمینان از زمان پاسخگویی مناسب (این وسایل می‌توانند با سواحل دیگر به اشتراک گذاشته شوند).

تمام کارکنانی که بخشی از اقدامات احتمالی کمک‌های اولیه و نجات هستند، باید دارای حداقل شرایط لازم برای احراز پست مورد نظر باشند. این شرایط باید براساس فعالیت‌هایی که برعهده این کارکنان است، تعریف شود و دراختیار بهره‌بردار ساحل گردشگری قراردادده شود.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید اطلاعات دقیق مربوط به توسعه خدمات را نگهداری کند که مستلزم ثبت روزانه فعالیت‌های انجام شده است. فعالیت‌ها شامل اقدامات انجام شده در طول روز، کارکنان موظف، منابع استفاده شده، حوادث و پرچم‌های استفاده شده در طول روز است. اطلاعات ارائه شده باید ارزیابی مستمر خدمات را امکان پذیر سازد.

۶-۲-۷-۲ خدمات کمک‌های اولیه

پایگاه‌های کافی کمک‌های اولیه متناسب با زمان^۲، نوع ساحل و میزان خطر، باید به منظور اطمینان از اینکه کاربران، مراقبت پزشکی کافی (کمک‌های اولیه، خدمات یا مراقبت پرستاری) دریافت می‌کنند، تاسیس شود.

نجات غریق‌ها یا تامین‌کنندگان مستقل کمک‌های اولیه می‌توانند در پایگاه‌های کمک‌های اولیه استقرار یابند و براساس ارزیابی ریسک ساحل گردشگری، باید دارای کارکنان کافی برای اطمینان از مراقبت‌های پزشکی

1-spinal board

2-time of year

کاربران ساحل باشند. در هر ساحل گردشگری، باید تجهیزات کمک‌های اولیه به میزان لازم به گونه ای که در برنامه نجات مشخص شده، وجود داشته باشد.

هر پایگاه پزشکی باید یک ثبت آماری از مراقبت‌های ارائه شده داشته باشد.

چنانچه شخصی به یک مرکز پزشکی منتقل شود، ثبت اطلاعات زیر به عنوان حداقل اطلاعات، توصیه می‌شود:

الف - شرحی در مورد شخص مورد مراقبت

ب - معاینه بیمار

پ - زادگاه و محل زندگی^۱

ت - تاریخ و ساعت خدمت ارائه شده

مستندات باید محرمانه باشد و در اختیار بهره‌بردار ساحل گردشگری قرار داشته باشد. همچنین برای شناسایی احتمال هر حادثه ای استفاده شود.

۶-۲-۸ تجهیزات نجات عمومی و ارتباطات اضطراری

تجهیزات نجات عمومی در محوطه‌های ساحلی گردشگری باید برای خصوصیات و شرایط خط ساحلی و آب مناسب باشد. (به کتابنامه مراجعه کنید.) استفاده از تجهیزات باید برای عامه مردم آسان و بدون نیاز به تامل باشد، بدون اینکه ایمنی نجات را به مخاطره اندازد.

فراهم آوردن ارتباطات اضطراری (مانند نقاط تلفن)، به ویژه در مکانهایی با آنتن دهی کم تلفن‌های همراه یا مکان‌های جدا افتاده^۲ که ممکن است کمک رسانی نزدیک آنها نباشد، باید مورد توجه قرار گیرد.

برای سواحلی که تجهیزات نجات عمومی به عنوان ابزارهای کنترل مناسب، شناسایی شده اند، تجهیزات زیر باید مورد توجه قرار گیرند:

الف - در ساحل کم عمق^۳: حلقه نجات(تیوب)^۴ ۴۶ سانتی متر - ۶۱ سانتی متر

ب - در ساحل با عمق متوسط و عمیق: حلقه نجات ۴۶ سانتی متر - ۶۱ سانتی متر

1-place of origin and later derivation

2-isolated

3-shallow shelving beach

4-life ring

پ - در محوطه ساحلی با جریان‌های آبی تند (ورودی رودخانه): زنجیره ای از بویه‌های شناور (شناوه‌ها)

ت - در محوطه‌های صخره ای و دیواره دار : حلقه نجات ۴۶ سانتی متر - ۶۱ سانتی متر

ث - در محوطه‌های ساخته شده توسط انسان (دیوارهای بنادر، اسکله‌ها): یک حلقه نجات ۶۱ سانتی متر - ۹۱ سانتی متر

استفاده از این موارد باید در ارتباط و متناسب با مکان مشخص و مطابق توصیه‌های ارزیابی دینامیک ریسک باشد. از تجهیزاتی که خود امدادگران نجات را به خطر می‌اندازد باید اجتناب شود.

تجهیزات نجات عمومی باید دارای شرایط زیر باشند:

- مکان آنها واضح باشد و به رنگ قرمز یا نارنجی و در ارتفاع مناسب در دسترس قرار داده شوند.

- در فواصلی که در ارزیابی ریسک تعیین شده استقرار یابند.

- در طول سال، به طور منظم مورد بازرسی قرار گیرند و در صورت لزوم تعویض شوند و سوابق بازرسی آنها ثبت شود.

۹-۲-۶ تخلیه و بستن ساحل گردشگری

دستورالعمل‌هایی برای تخلیه و بستن ساحل در صورت لزوم، باید به عنوان بخشی از برنامه‌های ایمنی ساحل وجود داشته باشد. شرایط زیر می‌تواند در صورت لزوم سبب تخلیه یا بستن ساحل شود:

الف - آلودگی یا کثیفی

ب - شرایط خطرناک (مانند گردابها، امواج، جزر و مد و باد)

پ - جانوران دریایی خطرناک (مانند کوسه‌ها، عروس‌های دریایی و تمساح‌ها)

ت - سونامی یا بلایای طبیعی

ث - بی نظمی‌های عمومی یا نا آرامی‌های مدنی

یاد آوری - استاندارد ملی ایران شماره ۳-۱۲۱۸۰ راهنمایی‌هایی را برای سیستم‌های فرار از سونامی برای ناحیه‌هایی که در معرض خطر این رخداد طبیعی هستند ارائه می‌دهد.

۳-۶ تمیز کردن ساحل گردشگری و دفع پسماند

۱-۳-۶ کلیات

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید برای اطمینان از آگاهی مناسب کاربر نسبت به امور مربوط به سلامت و استفاده دلیذیر از ساحل و امکانات آن، شخصی را که (علاوه بر وظایف دیگر) وظیفه سازماندهی، نظارت و اطمینان یافتن از انطباق با الزامات این استاندارد برای فرآیندهای نظافت و دفع پسماند تفکیک شده را داشته باشد، منصوب کند.

بهره‌بردار ساحل باید یک برنامه نظافت تهیه کند و بر اجرای آن نظارت کند. همچنین در صورت انحراف از برنامه یا چنانچه تشخیص دهد که برنامه ناکافی است، باید اقدامات اصلاحی لازم را به عمل آورد.

برای سرکشی به خدمات نظافت و جمع‌آوری پسماند تفکیک شده، بهره‌بردار ساحل باید سوابق بازرسی‌های به عمل آمده رانگهداری کند تا اطمینان یابد که الزامات این استاندارد برآورده شده‌اند.

جنبه‌های زیر باید به عنوان حداقل، در بازرسی‌ها مد نظر قرار گیرند:

- درجه انطباق با برنامه روزانه نظافت
- درجه انطباق مکان و موقعیت تاسیسات و تجهیزات نظافت
- کنترل کارآمدی برنامه نظافت و جمع‌آوری پسماند تفکیک شده

۲-۳-۶ الزامات برنامه‌ریزی

بهره‌بردار ساحل باید یک برنامه نظافت شامل جزئیات را که حاوی نکات زیر باشد، تهیه کند:

الف - افراد در اختیار و منابع تجهیزات

ب - دفعات و زمان خدمت (نظافت)

پ - برنامه روزانه نظافت

ت - برنامه روزانه جمع‌آوری پسماندهای طبیعی

ث - برنامه عملیاتی برای پسماندهای خطرناک

درطول فصل شنا، اجرای برنامه نظافت در ناحیه خشک و تر ساحل باید فعالیت‌های زیر را به عنوان حداقل در بر گیرد:

- جمع آوری پسماند از ناحیه‌های خشک و تر ساحل
 - جابه جایی ماسه‌ها در صورت نیاز
 - جمع آوری پسماندها از آب
 - جمع آوری مناسب گیاهان و خزه‌های دریایی بدون ایجاد پیامدهایی بر (دینامیک) بوم سازگان ساحل
- تعداد دفعات خدمات نظافت باید با در نظر گرفتن فصل، سطح استفاده‌کنندگان، آب و هوا و سایر عوامل مرتبط، برنامه‌ریزی و اجرا شود.
- جمع آوری فضولات حیوانات به خصوص سگ و اسب باید مورد توجه قرار گیرد.
- سوابق فعالیت‌های نظافتی باید نگهداری شود.

۳-۳-۶ نظافت تاسیسات و تجهیزات

برنامه نظافت تاسیسات و تجهیزات ساحل باید نوع مواد شوینده یا محصولات شیمیایی مورد استفاده را مشخص سازد و حداقل شامل تمیز کردن مکان‌های زیر باشد:

- سرویس‌های بهداشتی و تسهیلات تعویض (پوشک نوزادان)
 - دوش‌ها و پاشویه‌ها
 - سطل‌ها و محفظه‌های پسماند
 - دسترسی به ماسه و آب
 - زیرساخت‌های ایمنی و توجه به مشتری
 - سایر تجهیزات و تاسیسات
- در پی رویدادها و موقعیت‌های غیرمعمول، برنامه نظافت باید شامل فعالیت‌هایی باشد که دستیابی به سطوح لازم نظافت تاسیسات و تجهیزات را تضمین کند.

در مورد امتیاز خدمات، بهره‌بردار ساحل باید اطمینان حاصل کند که تامین کنندگان، برای نگهداری تاسیسات و تجهیزات در وضعیت مناسبی از تمیزی برنامه‌ریزی می‌کنند.

حداقل تعداد دفعات و جدول زمان بندی برای ارائه خدمات نظافت تاسیسات و تجهیزات باید به شرح زیر باشد:

الف - سرویس‌های بهداشتی و تسهیلات تعویض (پوشک نوزادان) : حداقل سه بار در روز و در پایان خدمت و هرگاه که موقعیت اقتضا کند، به منظور اطمینان از وضعیت تمیزی مناسب

ب - دوش‌ها و پاشویه‌ها: حداقل یکبار در روز، ترجیحا" خارج از جدول زمان بندی استفاده خدمات، و به هر تعداد که لازم شود برای اطمینان از وضعیت تمیزی مناسب

پ - دسترسی به ماسه و آب : حداقل یکبار در روز، ترجیحا خارج از برنامه زمان بندی استفاده از خدمات، و به هر تعداد که لازم شود، به منظور اطمینان از وضعیت تمیزی مناسب

ت - زیرساخت‌های ایمنی و توجه به مشتری: حداقل یکبار در روز، ترجیحا" در خارج از جدول زمانی استفاده از خدمات و به هر تعداد که لازم شود به منظور حصول اطمینان از وضعیت تمیزی مناسب

ث - سایر تاسیسات و تجهیزات ساحل گردشگری : حداقل یکبار در روز، ترجیحا" در خارج از جدول زمانی استفاده از خدمات و به هر تعداد که لازم شود به منظور حصول اطمینان از وضعیت تمیزی مناسب

سوابق فعالیت‌های نظافتی انجام شده باید نگهداری شود.

۶-۳-۴ انهدام، جمع آوری و بازیافت پسماند

بهتر است محفظه‌ها یا سطل‌های جمع آوری پسماند روی ماسه‌ها قرار داده شود.

اگر محفظه‌های تفکیک پسماند روی سطح ماسه قرار نداشته باشد، باید به طوریکه بهره‌بردار ساحل تعیین کرده است، حداقل در دسترسی اصلی به ساحل گردشگری قرار داده شود.

بهره‌بردار ساحل باید یک برنامه برای تفکیک پسماندهای تولید شده در محوطه‌های خشک ساحلی داشته باشد که حداقل شامل موارد زیر باشد:

الف - تعداد محفظه‌ها یا سطل‌ها ی لازم برای جمع آوری گروه پسماندهای زیر:

- بسته بندی‌ها

- کاغذ و مقوا

- مواد آلی (ارگانیک)

- شیشه

ب - توزیع محفظه‌ها یا سطل‌های پسماند در ساحل گردشگری

پ - برنامه روزانه برای خالی کردن محفظه‌ها یا سطل‌ها

ت - افراد لازم و منابع مواد

ث - مدیران مسئول دفع پسماندهای جمع آوری شده

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید فعالیت‌هایی را در برنامه جمع آوری پسماندهای تفکیک شده بگنجانند، که از دستیابی به سطوح لازم نظافت پس از برگزاری رویدادهای خاص و سایر موقعیت‌های غیر معمول اطمینان حاصل شود.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید در صورت برون‌سپاری خدمت، اطمینان حاصل کند که تامین‌کنندگان برنامه‌ریزی مناسب برای نگهداری یک سیستم صحیح جمع آوری پسماند تفکیک شده دارند و تلاش می‌کنند در صورت امکان، پسماندها را بازیافت کنند.

تعداد دفعات و جدول زمان بندی خدمات خالی کردن محفظه‌ها و سطل‌های پسماند باید براساس طبیعت پسماندهای تولید شده تعریف شود و دفعات آن حداقل به شرح زیر باشد:

- جمع آوری سطل‌ها و محفظه‌های پسماند، اعم از تفکیک شده یا تفکیک نشده، برای مواد ارگانیک: خالی کردن روزانه، ترجیحاً "خارج از زمان شلوغی ساحل گردشگری، مگر در مواردی که محفظه‌ها پر شده باشند به گونه ای که امکان استفاده از آنها وجود نداشته باشد.

سطل‌ها و محفظه‌های سایر پسماندها: خالی کردن به تعداد دفعاتی که لازم است تا از پر شدن آنها اجتناب شود و استفاده از آنها ممکن باشد.

۴-۶ خدمات تجاری

۴-۶-۱ کلیات

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید اطمینان حاصل کند که خدمات تفریحات در شرایط مناسب، تمیز و نگهداری خوب، ارائه می‌شود. چنانچه هر عیبی بروز کند، اقدامات اصلاحی لازم باید برای اطمینان از کارکرد مناسب آن بایده انجام شود.

سوابق نتایج پایش خدمات تفریحی باید نگهداری شود.

الزامات این استاندارد باید در مواردی که هریک از خدمات تفریحی به شرح زیر فراهم می‌شود، برآورده گردد:

الف - تاسیس فروشگاه مواد غذایی و نوشیدنی

ب - تخت آفتابی / صندلی آفتابی / سایه بان آفتابی برای استراحت

پ - فعالیت‌های ورزشی فراغت

ت - دست فروشی

در سواحل گردشگری که دستفروش‌ها قانوناً مجوز فروش دارند، بهره‌بردار ساحل گردشگری باید فعالیت آنها را سازمان دهی کند و ظرفیت تحمل ساحل گردشگری را مد نظر قرار دهد.

برای آن دسته از فعالیت‌های تفریحی ساحل که نیاز به پرداخت وجه دارد، بهای استفاده از خدمت باید به طور شفاف قابل رویت باشد.

تمام تاسیسات و تجهیزات تفریحی باید در برنامه نظافت و نگهداری گنجانده شوند تا از تمیز بودن آنها و نگهداری در حد بالای استاندارد اطمینان حاصل شود.

جدول زمان بندی برای خدمات تفریحی باید تعریف و به اطلاع کاربران رسانده شود.

خدمات تفریحی باید در نقاط اصلی دسترسی به ساحل و روی نقشه خود ساحل دارای تابلوهای راهنما باشند.

کارکنان بهره‌بردار ساحل گردشگری (یا تامین کننده ای که خدمات را ارائه می‌دهد) باید لباس‌های فرم پوشیده و به آسانی قابل تشخیص باشند، همچنین این کارکنان باید از مقررات تکریم مشتری آگاه شوند.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید همراه با فرد مسئول خدمات تفریحی و در راستای خط مشی و اهداف سیستم مدیریتی، شاخص‌های لازم برای پایش سطح خدمات ارائه شده و سطح رضایت حاصله توسط کاربران را به کار بندد.

۶-۴-۲ غذا و نوشیدنی

فروشنده‌های غذا و نوشیدنی باید دارای مجوزهای لازم از مراجع ذی صلاح باشند و همچنین استانداردهای بالای بهداشت را رعایت کنند و هرگاه مقررات ملی اجازه دهند، باید از راهنمای سازمان بهداشت جهانی WHO و سازمان غذا و دارو وابسته به سازمان ملل متحد در خصوص بهداشت غذا FAO پیروی کنند.

۶-۴-۳ تخت‌های آفتابی و سایه بان‌ها

کارکنان تامین‌کنندگان خدمات تخت‌های آفتابی و سایه بان‌ها باید لباس‌های همسان مناسب پوشیده باشند به طوری که به آسانی قابل تشخیص باشند. کارکنان باید از مقررات تکریم مشتری آگاه شوند. قیمت خدمات و جدول زمان بندی آنها باید در معرض دید کاربران قرار گیرد.

۶-۴-۴ فعالیت‌های ورزشی و تفریحی

اگر سواحل گردشگری دارای محوطه‌هایی بازی برای کودکان و فعالیت‌های ورزشی باشند، این محوطه‌ها باید به روشنی مشخص شوند.

ساعات کاری، قیمت(در صورت وجود) و سایر مقررات استفاده باید به اطلاع کاربران ساحل رسانده شود.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید فعالیت‌های ورزشی و تفریحی برای هر سال را برنامه‌ریزی کند و آن را به اطلاع کاربران برساند.

در حین توسعه فعالیت‌ها، باید سازوکاری برای ارتباطات و هماهنگی امور ایمنی وجود داشته باشد.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید شخصی را به عنوان مسئول نگهداری مواد و تاسیسات لازم برای ارائه خدمت و شخصی را نیز به عنوان مسئول سازماندهی فعالیت‌ها تعیین کند.

کارکنان دست‌اندرکار فعالیت‌ها باید آموزش کافی برای شغل مورد نظر را گذرانده باشند و به وضوح قابل تشخیص باشند به طوریکه کاربران بتوانند آنها را شناسایی کنند.

بهره‌بردار ساحل گردشگری باید سازوکار لازم برای اجتناب از فعالیت‌های ورزشی و تفریحی که به ویژه با توجه به سرو صدای اضافی سبب مزاحمت برای بقیه کاربران ساحل گردشگری می‌شود را فراهم سازند.

اگر مزاحمت، اجتناب ناپذیر باشد، بهره‌بردار ساحل گردشگری باید فعالیت مورد نظر و طول مدت آن را به بقیه کاربران ساحل اطلاع دهد.

پیوست الف

(اطلاعاتی)

مفهوم ظرفیت تحمل (ظرفیت برد)

ظرفیت تحمل یک موضوع مهم در مدیریت سواحل گردشگری است که برای تعیین متغیرهای استفاده منطقی یا استفاده مورد نظر از سواحل گردشگری به ویژه در طراحی زیر ساخت‌ها استفاده می‌شود.

یکی از جنبه‌های بحرانی در مدیریت سواحل گردشگری، شرایط دسترسی به ساحل گردشگری مطابق با ظرفیت تحمل به منظور اطمینان از عدم تجاوز از این ظرفیت است.

سواحل گردشگری، معمولاً محوطه‌هایی با دسترسی آزاد هستند، اما قوانین و مقررات می‌توانند دسترسی به آنها را کنترل کنند. معیارهای متعددی وجود دارند که می‌توانند برای مدیریت دسترسی به ساحل و پیشگیری از استفاده بیش از ظرفیت تحمل پذیرفته شوند. انتخاب این معیارها بستگی به عواملی مانند موارد زیر دارد:

- عرف (آداب و رسوم)

- موقعیت مکانی، به ویژه فاصله تا نزدیکترین مرکز شهری

- شرایط دسترسی

- پستی و بلندی

- حساسیت محیط زیست

- زیرساخت‌ها

- استفاده مورد نظر یا استفاده مورد انتظار منطقی از ساحل گردشگری

- اقلیم (آب و هوا)

سواحل گردشگری شهری، سواحلی هستند که بیشترین چالش را برای مدیریت دسترسی دارند، به ویژه به این دلیل که دسترسی آزاد است. با وجود این، معیارهایی مانند موارد زیر وجود دارند که می‌توانند برای مدیریت دسترسی پذیرفته شوند:

- ممنوعیت توقف اتوبوس‌های گشت در نزدیکی ساحل گردشگری، در نتیجه پیشگیری از هجوم جمعیت متراکم

- پراکندگی محوطه پارکینگ خودروها و تعیین هزینه برای پارکینگ که به کنترل میزان هجوم کاربران به ساحل کمک می‌کند.

- محدود کردن ارائه خدمات و امکانات (از جمله اقدامات ایمنی) در ساحل گردشگری

- تعیین نقاط دسترسی معین می‌تواند به مدیریت دسترسی کمک کند همانطور که ایجاد یک کمربند سبز در اطراف ساحل گردشگری می‌تواند مفید باشد.

طراحی دسترسی و مدیریت دسترسی باید برای نیل به مدیریت کارآمد سواحل گردشگری ، اجرا شود و نیازمند همکاری و تعامل بهره‌بردار با مراجع ذی صلاح و مسئول در موارد زیر است :

- مدیریت فضای عمومی

- فعالیت‌های چندگانه در ساحل گردشگری

- سایر فعالیتهایی که بر دسترسی به ساحل گردشگری تاثیر می‌گذارند(مانند مسئولان حمل و نقل، امنیت و ترافیک)

پیوست ب

(اطلاعاتی)

کیفیت آب شنا

در سال ۲۰۰۳ میلادی، سازمان جهانی بهداشت WHO اولین راهنمای سلامت محیط زیست آبهای تفریحی (بند ۱۲ کتابنامه) را منتشر کرد. این راهنما سیستمی مرکب از مدیریت آبهای شنا و ارزیابی کیفیت آبها را پیشنهاد می‌کند که برای محدود کردن ریسک سلامت قابل توصیف در شنای تفریحی برای سطوح پذیرفته شده طراحی شده بود. فصل ۴ این راهنما به تشریح دانش پس زمینه برای این رویکرد WHO می‌پردازد که مبنای اصلی دستورالعمل آبهای شنا (بند ۱۴ کتابنامه)، تجدید نظر شده توسط اتحادیه اروپا در سال ۲۰۰۶ میلادی قرار گرفت. یک الحاقیه (بند ۱۳ کتابنامه) هم در سال ۲۰۰۹ میلادی توسط WHO منتشر شد، ولی اصول مدیریت سواحل گردشگری یا به طور خاص، استانداردهای کیفیت آب را تغییر نداد.

استانداردهای میکروبی برای آبهای سواحل در WHO بر اساس تحقیقات انگلستان با استفاده از داوطلبان سالم بزرگسال با حمایت مالی دولت انگلستان در سالهای ۱۹۸۹ تا ۱۹۹۲ تدوین شد. خروجی اصول سلامت آزمایش شده در این کار التهاب جزئی خود محدود شونده دستگاه گوارش (GI) بود و استانداردهای کیفیت آب تعیین شده توسط WHO برای کاهش هرچه بیشتر این خروجی تا حد پذیرفته شده توسط مردم بود.

در آب دریاها، بهترین مورد برای پیشگیری، تمرکز بر پیشگیری از بیماری آنتروکوک روده ای بود. متوسط شیوع این بیماری (GI) در کشورهای پیشرفته تقریباً "یک شیوع در سال بود. WHO درصد بود تا سطحی از کیفیت آب را تعیین کند که ریسک ابتلا به GI را برای شناگران در دریا به نصف این مقدار برساند. بررسی و تحلیل داده‌های انگلستان نشان می‌دهد که در ۹۵ درصد موارد، این میزان ریسک معادل ۲۰ بار شنا در آبهای بوده که مقدار آنتروکوک روده ای (GI) در آنها ۲۰۰ میکروبی در ۱۰۰ میلی لیتر بوده است. (به بند ۱۵ کتابنامه مراجعه کنید)،

علاوه بر تدوین راهنماهای کیفیت آب، سازمان WHO رویکرد جدیدی را برای مدیریت آب شنا ارائه می‌دهد. این رویکرد، تولید یک پروفایل آب بهداشتی شنا را به منظور تعیین منابع اصولی آلودگی باکتریایی ارائه می‌کند

مانند: آلوده کننده‌های زراعی ناشی از فضولات چهارپایان که رودخانه‌ها با خود می‌آورند، جریان‌ها یا نشستی فاضلاب‌ها (که عمدتاً در انگلستان ضد عفونی می‌شوند) و تخلیه فاضلاب‌های منقطع از فاضلاب‌های پیوسته که ظرفیت آنها پر شده است.

ورودی آلودگی‌های کشاورزی به عنوان مواردی که کمتر شامل ویروس‌های پاتوژنیک انسانی است در نظر گرفته می‌شود و از این رو ریسک کمتری برای شناگران ایجاد می‌کند، هرچند به دلیل وجود آغازیان و پاتوژن‌های باکتریایی نمی‌توان آنها را بدون ریسک به شمار آورد. این امر که مدیریت جریان آلودگی غیر انسانی با مداخلات فناورانه بسیار دشوار می‌باشد، پذیرفته شده است. با وجود این، اغلب می‌توان آن را پیش بینی کرد زیرا بارندگی و مسیر جریان بخار متصاعد شده این آلودگی را به آب‌های شنا هدایت می‌کند. سازمان WHO پیشنهاد می‌کند که هرگاه پروفایل بهداشتی آب شنا نشان می‌دهد که این آلودگی انسانی نیست، مناسب است که از طریق هشدارهایی مانند علائم فیزیکی و / یا ارتباطات الکترونیکی (مانند متن و اینترنت) در مورد خطرهای بالقوه آن، از مردم محافظت شود. این رویکرد "پیشگیری و حفاظت" نیازمند مدل‌های مناسب برای آب دریاست که با معیارهای ساده زیست محیطی (مانند شدت آفتاب و بارندگی) کیفیت آب را پیش بینی می‌کند. رویکرد «پیش بینی و حفاظت» WHO برای کاهش ریسک‌های سلامتی ناشی از چهارپایان طراحی شده است.

پیوست پ

(الزامی)

چک لیست حداقل الزامات خدمات و زیرساخت‌ها

پ - ۱ حداقل الزامات زیرساخت‌ها

- ساختمان‌ها و زیرساخت‌های موقت در ساحل گردشگری باید به خوبی با محیط زیست طبیعی و شهری که در آن قرار دارند هماهنگ باشند و معیارهای زیست محیطی و معیارهای زیبایی شناختی را رعایت کنند.
- خدمات بهداشتی باید موارد زیر را به عنوان حداقل‌ها شامل شود:
 - سرویس‌های بهداشتی
 - دوش و پاشویه
- تاسیسات بهداشتی باید به تعداد کافی متناسب با ظرفیت تحمل ساحل گردشگری برای رفع نیاز کاربران وجود داشته باشد.
- هرگونه پساب سرویس‌های بهداشتی باید جداگانه هدایت شود و پساب‌ها یا بخارهای آنها نباید به محوطه شنا راه یابد.
- تعداد کافی از جعبه‌های کمک‌های اولیه برای اطمینان از اینکه کاربران توجه پزشکی مناسب دریافت می‌کنند باید وجود داشته باشد.
- نقاط دسترسی باید به طور شفاف نشان گذاری شوند و راه ورود به ساحل گردشگری باید ایمن باشد.
- اشکالی از سایه بان باید وجود داشته باشد.
- روی ماسه‌ها باید سطل‌ها یا محفظه‌های جمع آوری پسماند قرار داشته باشد.
- تمام تاسیسات، تجهیزات و دسترسی‌ها باید در شرایط مناسب برای استفاده باشند، تمیز شوند و خوب نگهداری شوند.

پ - ۲- حداقل الزامات خدمات

پ - ۲- ۱ کلیات

- تمام کارکنانی که خدمات بهداشتی، خدمات ایمنی ساحلی، خدمات فراغتی^۱ و خدمات نگهداری را ارائه می‌کنند و تمام کسانی که با کاربران سواحل گردشگری در تماس هستند باید :

- واجد شرایط باشند.
- مواد و منابع کافی برای اجرای صحیح فعالیت‌ها داشته باشند.
- لباس فرم پوشیده باشند و به آسانی قابل تشخیص باشند.
- از مقررات تکریم مشتری به منظور جذب مشتری آگاه شوند.

- اطلاعات ارائه شده به کاربران باید شامل یک نقشه و اطلاعات مفید در خصوص نقاط اصلی دسترسی به ساحل باشد. اطلاعات باید کامل، به‌روز رسانی شده و به زبان رسمی محل مورد نظر و حداقل یک زبان خارجی در دسترس باشد و (مطابق طرح عملکرد و سازماندهی ساحل) حداقل شامل موارد زیر باشد:

- موقعیت مکانی نقاط دسترسی (شامل مکان‌های دسترسی افراد دارای نیازهای خاص، در صورت وجود)

- موقعیت مکانی خدمات گوناگون مورد ارائه ، سرویس‌های بهداشتی و استفاده از محوطه‌های شنا

- اطلاعات زیر در مورد بهره‌بردار ساحل گردشگری :

- مدت فصل شنا
 - خدمات مورد ارائه در طول فصل و خارج از فصل
 - جدول زمانی استفاده از خدمات و تعرفه‌های کاربردی هر خدمت برای پرداخت الزامی است.
 - پیش‌هشدارهایی در مورد هر رویداد یا فالیته برنامه‌ریزی شده برای محوطه ساحلی گردشگری همراه با مدت آن
 - فرآیند پیشنهادات و شکایات
 - شاخص‌های خدمات و تعهدات بهره‌بردار ساحل گردشگری
 - اهداف تعیین شده برای دوره فعلی و نتایج به دست آمده از دوره قبل
- قوانین و مقرراتی که می‌تواند بر کاربر تاثیرگذار باشد.

- منشورهای اخلاقی برای استفاده کنندگان از سواحل گردشگری (برقراری ارتباط با نشانه‌های گرافیکی)

- اطلاعات ایمنی (شامل موقعیت‌های اضطراری)

- نتایج شاخص‌های مربوط به ریسک‌های سلامت و ایمنی

- نتایج شاخص‌های موضوعات زیست محیطی (از جمله کیفیت آب)

- یک نظام شاخص گذاری باید ایجاد شود که اطلاعات مربوط به تحولات، پیامدهای محیط زیستی، سلامت و رفاه کاربران و سطح کیفیت خدمات ارائه شده را فراهم کند.

- یک نظام پاسخگویی به شکایات و پیشنهادات ارائه شده توسط کاربران همراه با دستورالعملی برای حل و فصل آنها و شناسایی شخص مسئول باید وجود داشته باشد.

پ - ۲-۲ خدمات آسایش

- ساحل گردشگری باید اشکالی از خدمات سایه بانی داشته باشد.

- سازوکار لازم برای پیشگیری از ورزش و فعالیت‌های اوقات فراغت ناشی از مزاحمت بقیه کاربران ساحل باید وجود داشته باشد.

- فروشنده‌های غذا و نوشیدنی باید استانداردهای بالای بهداشت را رعایت کنند.

پ - ۲-۳ خدمات ایمنی

- پوشش ایمنی لازم مطابق با ارزیابی ریسک‌های ساحل، توسط مراجع ذیصلاح، نجات غریق و کارکنان دارای صلاحیت برای مراقبت‌های پزشکی در هر پایگاه کمک‌های اولیه باید برای کاربران فراهم شود.

- بهره‌بردار ساحل گردشگری باید هر سال شناسایی ریسک‌های مستقیم و غیر مستقیم برای سلامت را به‌روز رسانی کرده و دستورالعملی مستند را نگهداری کند. همچنین یک برنامه اضطراری برای موقعیت‌های اضطراری تهیه کند.

- خدمات نجات غریق باید زمان پاسخگویی فوری را تضمین کند.

- پرچم‌های ایمنی ساحلی باید درمحل‌هایی که نجات غریق وجود دارد نصب شوند.

- تجهیزات نجات عمومی باید برای شرایط و موقعیت زمین خط ساحلی و آب مناسب باشد.

- دستورالعملی برای تعیین شرایط و پاسخگویی به اشخاصی که گمشده یا پیدا شده اند وجود داشته باشد.

- فعالیتهای انجام شده در خدمات ایمنی باید هر روز به ثبت برسد.

پ - ۲ - ۴ خدمات نظافت و نگهداری

- برداشتن پسماندهای آب و جمع آوری پسماندهای روی ماسه‌ها، تمیز کردن تاسیسات و تجهیزات ساحلی و فعالیتهایی برای اطمینان از سطوح الزامی نظافتی پس از رویدادهای خاص و سایر موقعیتهای غیر معمول، باید مطابق برنامه نظافت و جمع آوری پسماندهای تفکیک شده انجام شود.

- نظافت و نگهداری تاسیسات و تجهیزات باید تمام تجهیزات و تاسیسات آسایش فراهم شده خدمات بهداشتی، سطرها و محفظه‌های پسماند، مناطق دسترسی به ماسه و آب، زیرساخت‌های توجه به مشتری و ایمنی را به روشی که از کارکرد درست، نظافت و نگهداری مداوم آنها اطمینان حاصل شود، شامل گردد.

- یک سازوکار ارتباطی کارآمد باید تضمین کند که تجهیزات آسیب دیده توسط کاربران ساحل یا کارکنان دست اندرکار ارائه خدمات، در فرآیند تعمیر یا جایگزینی اجزای لازم قرار می‌گیرند.

- خدمات نگهداری باید شامل اقدامات پیشگیرانه و اصلاحی باشند، مطابق برنامه نظافت و نگهداری ارائه و پایش شوند باید اطمینان حاصل شود که اقدامات نگهداری اصلاحی، اعلام و اطلاع رسانی می‌شوند و به کاربران، استفاده‌های جایگزین در طول زمان اوج فعالیت داده می‌شود.

- بازرسی خدمات نظافت و جمع آوری پسماندهای تفکیک شده باید ثبت شود.

پیوست ت

(اطلاعاتی)

مثال‌هایی برای جنس و مواد سایه بانها

ت- ۱ جنس و مواد

انواع سایبان با مواد زیرمی‌تواند در یک پارک ساحلی استفاده شود:

الف - چادرها^۱

چادرها و سایر مواد سقف‌های بیرونی، سقف‌هایی محکم هستند و نیاز کمی به نگهداری دارند. حفاظت در هر آب و هوایی هم فراهم می‌شود. سقف‌های محکم در محوطه‌های پر استفاده (شلوغ) ، در مدت زمان‌های طولانی و به ویژه در مواقعی که استفاده‌کنندگان در رده سنی صفر تا ۱۸ سال باشند، در برابر پرتو ماوراء بنفش (UVR)^۲ هم محافظت می‌کنند.

ب - سقف‌های حلبی^۳ و آلومینیومی

حلب و آلومینیوم مواد غیر شفاف هستند که معمولاً حداکثر حفاظت در برابر اشعه ماوراء بنفش را دارند. این مواد اغلب با دوام و در هر آب و هوایی مقاومند و از این رو روشی مقرون به صرفه برای حفاظت در برابر اشعه ماوراء بنفش هستند.

پ - ورقه‌های پلی کربنات^۴ و فایبرگلاس^۵

ورقه‌های پلی کربنات و فایبرگلاس موادی محکم هستند که پرتوهای نور و گرما از آنها عبور می‌کنند. این مواد در مکان‌هایی که گرم کردن در فصل زمستان مد نظر است کارآمد هستند. نتایج آزمایشهای عبور اشعه ماوراء بنفش باید از تولیدکننده گرفته شود تا از حفاظت آن اطمینان حاصل شود. دوام فایبرگلاس ممکن است کمتر از پلی کربنات باشد.

1- awning
2-ultraviolet radiation
3-tin
4-polycarbonate
5-fibreglass

ت - سایه بان‌های چتری^۱

مواد چترها و سایه بان‌های چتری با توجه به نوع آنها، میزان حفاظت‌های متفاوتی را فراهم می‌کنند. مانند پارچه، هرچه بافت متراکم تر باشد، عامل حفاظت در برابر ماوراء بنفش (UPF)^۲ بیشتر است. برخی مواد با روکش پلاستیکی پوشانده شده اند و از این رو می‌توانند حفاظت بیشتری را فراهم کنند زیرا پلاستیک به طور کلی به شدت اشعه ماوراء بنفش را جذب می‌کند. از نوامبر ۱۹۹۵ میلادی، در برخی کشورها، مشخص کردن درجه محافظت در برابر اشعه ماوراء بنفش برای چترها الزامی شده است.

ث - برزنت^۳

برزنت اغلب در چتر استفاده می‌شود. برزنت‌های تولیدی نو درجه محافظت بالایی دارند، اما پس از قرار گرفتن در معرض آب و هوا مستعد خراب شدن می‌شوند و از این رو نمی‌توانند در برابر آفتاب حفاظت موثری داشته باشند.

ج - سایه بان‌های پارچه‌ای^۴

سایه بان‌های از چنس پارچه، کمترین کارآمدی را در میان سقف‌ها در برابر پرتو ماوراء بنفش دارند و اغلب یک حس امنیت را به اشتباه القا می‌کند، چراکه پرتو ماوراء بنفش به میزان زیادی از مواد آن عبور می‌کند. اگر سایه بان پارچه‌ای استفاده می‌شود، توصیه اکید می‌شود که تابلوهایی نصب شوند که به مردم هشدار دهند لباس‌های محافظ و صفحه‌های محافظ ضد آفتاب خود را استفاده کنند. سایه بان‌های پارچه‌ای به عنوان یک مانع فیزیکی برای آسیب‌های اشعه ماوراء بنفش خورشید عمل می‌کنند و به میزان نور قابل دید، پرتو ماوراء بنفش را هم عبور می‌دهند. بنا بر این هرچه نور بیشتری از آنها عبور کند، به همان میزان هم پرتو بیشتری از آن عبور می‌کند. پارچه سایه بان‌هایی که بافت فشرده داشته باشند می‌توانند تا ۹۰ درصد از تابش خطرناک ماوراء بنفش را جذب کنند. تاثیر رنگ، شستن و اعمال فشار ممکن است جذب پرتو ماوراء بنفش را مناسب سازند. اگر یک سایه بان پارچه‌ای برای شکل دهی یک سقف، محکم کشیده شود، ممکن است سوراخ‌هایی در

1-canopies

2-ultraviolet protection factor

3-canvas

4- shade cloth

آن باز شود و در نتیجه پرتو بیشتری عبور کند. سایه بان‌های پارچه ای با حداکثر محافظت در برابر پرتو ماوراء بنفش توصیه می‌شود.

ت - ۲ طراحی سایه بان‌های کارآمد در سواحل گردشگری

بهره‌برداران سواحل گردشگری باید حرکت خورشید در طول روز را با حداکثر تمرکز بر ساعات پرخطر، بین ۹ صبح تا ۱۵ در نظرگیرند. این حرکت خورشید بر کارآمدی سایه بان و اندازه آن تاثیر می‌گذارد. قسمت‌های شرقی و غربی سایه بان لازم است لبه‌های بلند تری داشته باشند تا محافظت سایه بان را بهبود بخشند. طرف‌های عمودی باید در صورت امکان (یعنی پشت و طرفین یک سایه بان اتوبوسی) به عنوان بخشی از سایه بان در نظر گرفته شوند. در صورت امکان، ترکیبی از سایه طبیعی و سایه بان مصنوعی باید در نظر گرفته شود تا حداکثر کارآمدی و پایداری سایه را ایجاد کند. این ترکیب، کارآمدی سایه بان را هنگامی که درختان رشد می‌کنند ممکن می‌سازد و / یا محوطه بزرگتری را پوشش می‌دهد.

سقف‌های محکم باید در ساختمان سایه بان به کار روند تا از حداکثر محافظت ممکن اطمینان حاصل شود. همچنین در ساختار سایه بانها نباید شکاف وجود داشته باشد.

سایه بان، تاثیر مخرب تابش ماوراء بنفش^۱ را فقط کاهش می‌دهد و حفاظت صد درصدی را فراهم نمی‌کند. باوجود این، برای پوشش حداکثری سایه، باید موادی با حداکثر درجه عامل محافظت در برابر پرتو ماوراء بنفش را دارند انتخاب شوند و درخصوص سایه بان‌های پارچه ای، آن دسته انتخاب گردند که حداقل ۹۴ درصد محافظت در برابر پرتو ماوراء بنفش را فراهم کنند. برخی مواد (مثلاً "سایه بان‌های پارچه ای با درجه پایین) درممانعت از عبور سطوح بالای پرتو ماوراء بنفش کمتر موثر هستند و توصیه نمی‌شوند.

حداکثر میزان سایه در وسط سایه بان است زیرا انعکاس پرتو ماوراء بنفش در این بخش حداقل است. قراردادن تجهیزات بازی پر استفاده در مرکز سایه بان اهمیت دارد.

از طراحی ساختار سایه بان با لبه‌های مقعر و کنگره دار باید اجتناب شود زیرا کارآمدی سایه بان را کاهش می‌دهد. لبه‌ها باید به اندازه ای پایین آیند که تا حداکثر میزان ممکن تاثیر اشعه ماوراء بنفش بازتابیده شده از سطوح اطراف را کاهش دهد. بهره‌برداران سواحل گردشگری باید تلاش کنند تا لبه‌های سایه بان حداقل یک متر از لبه تجهیزاتی که می‌خواهند زیر سایه قرار گیرد فاصله داشته باشند.

1-ultraviolet radiation

میزان بازتابش سطوح اطراف باید در نظر گرفته شود که شامل مواد مورد استفاده زیر تجهیزات مورد محافظت هم می‌شود. به عنوان مثال، سنگ ماده ای با بازتابش بسیار بالاست، اما سایر مواد (مانند محصولات لاستیکی مورد استفاده برای محافظت در برابر آسیب‌ها) درجه بازتابش کمتری دارند. یک مثال معمول دیگر بتن‌های رنگ شده به رنگ روشن هستند که اغلب برای سطوح میزهای پیک نیک و کباب پزها (باربیکیوها) استفاده می‌شوند و میزان بالایی از پرتو ماوراء بنفش را بازتاب می‌دهند.

صندلی‌ها، میزها، کباب‌پزها و تجهیزات بازی باید حتی‌الامکان زیر سایه بان‌های موجود قرار داده شوند. درختانی که حداکثرسازگاری را با موقعیت محل دارند باید برای ایجاد سایه انتخاب شوند.

تخریب ساختار سایه‌بان‌ها و کاشت درختان، موضوعی همیشگی است. اگر ارتفاع سایه بان‌ها برای کاهش دسترسی به مواد پوشش دهنده آنها افزایش یابد، ممکن است میزان سایه موثر هم کاهش یابد. اگر بهره‌برداران سواحل گردشگری بخواهند ارتفاع سایه بان‌ها را افزایش دهند باید به نکات زیر توجه کنند:

- اندازه ساختار (سایه بان) را افزایش دهند یا مقدار تجهیزاتی را که زیر سایه قرار می‌دهند کاهش دهند.

- موادی را انتخاب کنند که بادوام تر باشند. (آهن سقف یا برزنت)

- سایر اشکال بازدارنده را در نظر بگیرند.

پیوست ث

(اطلاعاتی)

اشخاص گمشده و پیدا شده

ث-۱ کلیات

احتمال سروکار داشتن نجات غریق‌ها و سایر کارکنان ساحلی با حوادث مربوط به اشخاص گمشده وجود دارد.

حادثه اشخاص گمشده به یکی از موارد زیر مربوط است:

- یک عضو خانواده، دوست یا مراقب^۱ به نجات غریق گزارش می‌دهند که شخصی گم شده است.

- در پی یک حادثه آبی، شخصی به عنوان گمشده شناسایی شود.

رخداد «شخص پیدا شده» مربوط به یکی از موارد زیر است:

- یکی از کاربران ساحل به نجات غریق یا سایر کارکنان ساحلی اطلاع دهد که گروهش را گم کرده است.

- نجات غریق یا سایر کارکنان ساحل به شخصی برخوردند که به نظر می‌رسد مضطرب و/یا گمشده است.

- یکی از کاربران ساحل کودک / شخصی را پیدا کند و او را به دست نجات غریق یا سایر کارکنان ساحلی بسپارد.

ث - ۲ دستورالعمل

نجات غریق‌ها یا کارکنان ساحلی باید در موقعیت‌های ذیل فوراً^۲ با مراجع ذی صلاح خارج از ساحل تماس بگیرند:

- اگر موضوع مربوط به شخصی باشد که آخرین بار داخل یا نزدیک آب دیده شده است (مثلاً پدلینگ^۲)

- اگر شخص گمشده، فردی با نیازهای خاص باشد (مثلاً از نظر پزشکی)

- اگر سوء ظنی منطقی یا شاهدهی مبنی بر احتمال ارتکاب جرم در ارتباط با موضوع وجود داشته باشد.

1-guardian
2-paddling

- اگر شرایطی وجود دارد که نشان می‌دهد شخص ممکن است در معرض خطر فوری باشد.

درحالی‌که درجه بالایی از نگرانی درخصوص جستجو به دنبال کودکان گمشده وجود دارد، حوادث مربوط به کودکان گمشده در سواحل گردشگری که نتایج سوء در آنها وجود داشته است، به شدت پایین است. تحقیقات نشان داده که اکثر کودکان در یک مسیر منفرد راه می‌روند. درمسیرهای عریض، محدوده جستجو باید به میزان هزار متر در هر جهت به ازای هر ۱۵ دقیقه‌ای که از گمشدن کودک گذشته، گسترش یابد. با وجود این، اگر موضوع سریعاً اطلاع داده شود، کودکان معمولاً در یک چهارچوب زمانی نسبتاً کوتاه پیدا می‌شوند.

چنانچه گزارش اشخاص گمشده در محیط‌های ساحلی به بنگاه‌های خارج از محل ارسال شود. مراجع ذی صلاح می‌توانند اطلاعات زیر را درخواست کنند:

الف - مشخصات نجات غریق (نام، شماره تلفن، محل)

ب - نام شخص (اشخاص) گمشده، نشانی، شماره تلفن، وسیله نقلیه ثبت شده (در صورت وجود)

پ - تاریخ، ساعت و محل آخرین باری که شخص دیده شده است.

ت - توصیف شخص گمشده (جنسیت، سن، لباس، کفش، وضعیت فیزیکی / عقلی، داروهای مصرفی)

ث - قصد مشخص^۱ یا اقدام احتمالی شخص یا اشخاص گمشده، دوستان یا بستگان در محل مورد نظر

ج - شرایط آب و هوا در محل حادثه

چ - اطلاعات شخص گمشده از محیط / تجربه محیط بیرون

ح - اقدامات انجام شده قبلی / آگاه ساختن پلیس

خ - سایر اطلاعات (فراهم شده) مربوط به واقعیت‌ها

نیاز است که نجات غریق‌ها از دستورالعمل‌های محلی که ممکن است استفاده شوند، آگاه باشند.

1- known intention

ث - ۳ اقدامات پیشگیرانه

بسیاری از بهره‌برداران سواحل گردشگری، طرح‌های موفق برای کودکان گمشده طراحی و اجرا کرده‌اند تا احتمال گمشدن کودکان را کاهش دهند یا در صورت گمشدن کودک، به یافتن سریع محل وی کمک کنند. این اقدامات شامل موارد ذیل است:

- میچ بندهایی که اطلاعاتی مانند شماره تلفن تماس هنگام گمشدن کودک و / یا اطلاعات والدین / مراقبان روی آنها درج شده که به نجات غریق‌ها / کارکنان کمک می‌کند چنانچه کودک را پیدا کردند، او را به محل مورد نظر تحویل دهند.

- اشکال منحصر به فرد (مانند شخصیت‌های کارتونی) در نقاط مشخصی در طول ساحل استقرار می‌دهند که به کودکان کمک می‌کند بدانند در صورتی که گمشدند در کدام قسمت از ساحل قرار گیرند.

- نقاط اجتماع مشخص (مثل برج‌های نجات غریق‌ها)

روش‌های اطلاع‌رسانی جنبه‌های ایمنی مربوط به ساحل به کاربران ساحلی باید فراهم شود.

تشکیل کمپین‌های آموزش عمومی هدایت شده پیش از تعطیلات اصلی یا فصل شنا می‌تواند یک روش آموزش فردی به کاربران به منظور افزایش آگاهی آنها از خطرات موجود در سواحل باشد.

- اطلاعات چاپ شده روی نقشه‌ها (مثلاً) تشریح‌کننده نظام پرچم‌های ساحلی)

- درج آگهی در روزنامه‌ها یا نشریات محلی

یادآوری - تشکیل کمپین‌های مناسب کارآمد است، به خصوص اگر هدف آنها کودکان و نوجوانانی باشد که از نظر غرق شدن و سایر حوادث آسیب پذیرند و همچنین ساکنان شهری که در محیط‌هایی کیلومترها دوراز سواحل زندگی می‌کنند.

درک (شناختن) و مشخص کردن نوع کاربرانی که سواحل گردشگری جذب می‌کنند و آموزش جامعه هدف متناسب با آن، حائز اهمیت است. این ملاحظات شامل سن، جنسیت، قومیت^۱، زبانی که صحبت می‌کنند، بومی یا گردشگر بودن آنها و فعالیت‌های احتمالی که انجام می‌دهند، است.

پیوست ج

(اطلاعاتی)

کتابنامه

- [۱] استاندارد ملی ایران شماره ۱- ۲۸۵۶۴، سامانه‌های راهنمای اطلاعات عمومی - قسمت ۱- مبانی طراحی و الزامات اجزای طرح‌ها- نقشه‌ها و دیاگرام‌ها
- [۲] استاندارد ملی ایران شماره ۱۳۲۴۵، مدیریت ریسک- اصول و رهنمودها

[3] ISO 9000:2005, *Quality management systems — Fundamentals and vocabulary*

[4] ISO/TR 21102:2013, *Adventure tourism — Leaders — Personnel competence*

[5] IEC 31010, *Risk management — Risk assessment techniques*

[6] ISO/IEC Guide 2, *Standardization and related activities — General vocabulary*

[7] Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations. <http://www.fao.org/food/foodsafety-quality/en/>

[8] Royal National Lifeboat Institution (RNLI), *A guide to beach safety signs, flags and symbols*, 2007

[9] Royal National Lifeboat Institution (RNLI), *A guide to coastal public rescue equipment*, 2007

[10] Royal Society for the Prevention of Accidents (RoSPA), *Safety on beaches — Operational guidelines*, 2004

[11] World Health Organization (WHO), *Guidance on Recreational Waters*, 2008

[12] World Health Organization (WHO), *Guidelines for safe recreational water environments*, 2003. Available at: http://www.who.int/water_sanitation_health/bathing/srwe1/en/

[13] World Health Organization (WHO), *Addendum to the WHO guidelines for safe recreational water environments*, 2009. Available at: http://whqlibdoc.who.int/hq/2010/WHO_HSE_WSH_10.04_eng.pdf

[14] European Union Bathing Water Directive, revised, 2006. Available at: <http://eurlex.europa.eu/>

[15] Kay, D et al, 2004, Derivation of numerical values for the World Health Organization guidelines for recreational waters, *Water Research* 38, 1296-1304. Available at: doi:10.1016/j.watres.2003.11.032